

ஒரு பயணம் (கவிதைத்தொகுப்பு)

ஆசிரியர் : நரேந்திர மோடி

மொழிபெயர்ப்பாளர் : முனைவர் பாரதி சீனிவாசன்

Copyright@Narendra Modi2020

பொருளடக்கம்

முகவுரை

நூல் அறிமுகம்

மொழிபெயர்ப்பாளர் உரை

பயணம்

இவ்விழிகள் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவை

கடந்துசெல்

பேரானந்தம்

அன்பிற்கு ஓர் வாழ்த்துப்பா

ஞானோதயம்

இன்று

ஒன்றாக நாம்

நம்பிக்கை

வெறுப்பு

பேரிடர்

ஓ, வீரமிக்கோனே! விழித்தெழு

விழித்தெழு, நம் விதியை மாற்றிடு

ஒன்றிரண்டு சொட்டு கண்ணீர்த்துளிகள்

அம்மாதிரி மக்கள்

திருவிழா

கார்கில்

வினைச்சொல்

கர்வத்துடன் சத்தியத்தை நாடுகிறேன்

ஒரு புதிய பாதையின் பாடல்

கார்பா நடனம்

அந்தப் பாடலில்

ரோஜாப்பூங்கொத்து
ஒரு இந்துவாய் பெருமையுடன்
துறந்துவிடு
அடியொற்றி
கடவுளின் குடைநிழற் கீழ்
வசந்தம் வருகிறது
வஞ்சகனின் புகழ்ச்சி
ஓவியத்திற்கப்பால்
கோணம்
பக்தி
நர்மதை நதி
பலம்
நாளைய சவால்
வண்ணத்துப்பூச்சி
ஒரு தேனியின் அறிமுகம்
வெளிப்படையாக
ஒரு புதிய நாளுக்காகக் காத்திருக்கிறேன்
கடவுளின் கருணை
முயற்சி
பிரார்த்தனை
நேசம்
வீண் முயற்சி
நள்ளிரவில்
அகக்கண், மூன்றாம் கண்
நாம் ஒன்றாகக் கலக்கிறோம்
உச்சாடனம்
அன்னையே, சக்தி கொடு
பந்தம்

அவர்கள் சந்தையில் சந்தித்துக்கொள்ளட்டும்

இரகசியம்

ரமேஷ் பாரேக்

இலக்கை நோக்கி

வந்தே மாதரம்

நேசம் வினோதமானது

அதிசய விடியல்

கோபம் பாயட்டும்

சொற்கள்

அந்தப் பருவகாலம் காலவரையற்றது

கனவின் வித்துகள்

ஒன்றாகச் சிந்தியுங்கள்

கடல் - துடுப்புக்காரன்

தீர்மானி

நினைவு

ஒரு இந்துவின் மந்திரம்

பதினொன்றாம் திசை

முகவுரை

பாரதப் பிரதமர் நரேந்திரமோடியின் கவிதைகளை முனைவர் பாரதி சீனிவாசன் மிக அழகாக தமிழில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்.

மோடி வாழ்க்கையை ஒரு வரைபடமாகவே பார்க்கிறார். தள்ளி நின்று பார்க்க முயற்சிக்கிறார். நல்லதையும் கெட்டதையும் தாண்டி உலகத்தைப் பார்க்க விழைகிறார். இந்த உலகை ரசிக்க, அதன் வலிகளையும் ரசிக்க முயல்கிறார். அழியாத ஆன்மாவின் கதையை எழுத முற்படுகிறார். அமைதியின் சக்தியை விவரிக்கிறார். "நான் வினைச் சொல்லை மையமாக்கி எல்லையற்ற வட்டத்தை வரைகிறேன்," என்கிறார்.

வாழ்க்கையின் தத்துவமே வட்டம்தான் என்பதை "அந்தமே ஆதி, ஆதியே அந்தம்" என்று மொழிகிறார். கீழ்காணும் வரிகளில் பற்றற்ற இயற்கையை ஒரு முன்மாதிரியாய் நம்முன் வைக்கிறார்.

"தொலை தூர கிரகங்களுக்கு எனது தலை வணங்காது," என்று பழைய கருத்துக்களை எதிர்த்து முழங்குகிறார். வாழ்க்கையை, அதன் பிரச்சனைகளை, அதன் "நிலையில்லா" தன்மையை ரசிக்கிறார். "இவ்வாழ்வு அற்புதமானது," என்கிறார். "எனது பார்வை என்றும் தாழ்வதில்லை" என்று கர்ஜிக்கிறார். மௌனத்தில் "நாம் இயற்கையை நேசிக்கிறோம்" என்று கூறி மனிதனின் தியானம் இயற்கையை நெருங்கும் முயற்சியே என்கின்றன மோடியின் கவிதைகள்.

பாரதி சீனிவாசன் தனது மொழிபெயர்ப்பில் மோடியின் கருத்துக்களைத் தெளிவாக விளக்கி எளிமையான நடையில் நமக்குத் தந்திருக்கிறார். சந்தங்களின் சத்தத்தோடும் தமிழின் ஒலி அலங்காரங்களோடும் நடை போடுகின்றன பாரதியின் கவிதைகள். கவித்துவம் பொங்குகிறது

இந்த மொழி பெயர்ப்பில். அதிலிருந்து சில மணித்துளிகள்: துயரங்கள் நல்ல மனிதர்களைத் தருகின்றன; அழகான புதுமையைப் பார்க்கும் கண்கள் ஆசிர்வதிக்கப்பட்டவை; கடந்து செல்லவேண்டிய கட்டாயம்;

நம்பிக்கை ஒரு மண்வெட்டி போன்று இருளை அள்ளி எடுத்து எறிகின்றது; வெறுப்பு என்பது உறைந்த எண்ணம் என்ற நோய்; நட்பு என்பது நறுமணம்; உறைந்த கண்ணீர்த்துளிகள் பாறைபோல் கனக்கிறது; கள்ள மௌனத்தின் ஆடம்பரம் சூட்டுக்கோல் போல் சுட்டெரிக்கிறது; மனித இலட்சியத்தை விட இந்தப்பட்டத்தின் கனவுகள் உயர்ந்து நிற்கிறது. இங்கே ஒவ்வொரு வீரனும் உழவன்." "வட்டங்களாய் சொற்களை வரைகிறேன்; இலையுதிர்காலத்தின் இதயத்திலே இசைக்கிறது;

வசந்தத்தின் வருகை; இயற்கை இருக்கிறது மௌனமான பார்வையாளராய்; அமைதியாய், பற்றற்று, மௌனமாய்; வாழ்க்கையின் கவிதையான வேலை." "வண்ணக்கடலில் மீண்டும் மூழ்குகிறது அந்த வண்ணத்துப்பூச்சி; சூரியக்கிரணங்கள் உள்ளங்கைக்குள் அடங்குவதில்லை; தூரத்து நுரைகளிடம் தோற்றுநின்றேன்; இந்த வறண்ட நிலத்திலே நான் வானவில்லை விதைத்துவிட்டேன்";

"கர்ஜிக்கும் கடல் அந்த விண்ணைத் தனது கரங்களில் அள்ள முயல்கிறது தென்றலின் மென்மையான காணிக்கை மழையின் கண்ணீர் துளிகளைப் பிடிக்கிறது வெள்ளியெழும்பொழுது சமுத்திரம் துள்ளாதோ?"

"நினைவிற்கு ஏது சூரியோதயம்?" என்று துள்ளல் போட்டு நடக்கும் இக்கவிதைகள் மோடியின் வர்ணனைகளையும், இயற்கையோடு அவருக்கு இருக்கும் நெருங்கிய தொடர்பையும், நாட்டை அவர் நேசிக்கும் விதத்தையும், பற்றற்று அவர் வாழ முயல்வதையும் இனித்த முறையில் எடுத்துரைக்கின்றன.பாரதி சீனிவாசனின் கவிதை மொழிபெயர்ப்புகளின்

மூலமாய் இவை அனைத்தும் தெள்ளென தமிழில் வந்து

சேர்ந்திருக்கின்றன.

வாழ்த்துக்கள்.

முனைவர் ஸ்ரீதேவி செல்வராஜ்

முதல்வர்,

செவாலியே தாமஸ் டி எலிசபெத் மகளிர் கல்லூரி

சென்னை.

நூல் அறிமுகம்

என்னுடைய கவிதையை நான் ஒரு பெரிய இலக்கியப் படைப்பு என்று நான் கருதவில்லை.

இவை ஒரு நன்னீர் ஓடை போல, எனது எண்ணங்களின் ஓட்டம்,

நான கண்ட, அனுபவித்த, சில நேரங்களில் கற்பனை செய்தவை இவை.

இந்த நீரோடையின் மெல்லிய ஒலி

உங்களது செவிகளிலும் மனங்களிலும் எதிரொலித்து

உங்கள இதயத்தை தொட்டுச் செல்லட்டும்.

இது தான் எனக்கு ஒரு ஆசீர்வாதமாக அமையும்.

எனது பொங்கி வழியும் உள் எண்ணங்கள் தொலைதூரம் வரை பாய்ந்து

ஒவ்வொரு ஆன்மாவையும் தொடட்டும்.

நரேந்திர மோடி

காந்தி நகர்

ஏப்பிரல், 2014

(ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டது)

மொழிபெயர்ப்பாளர் உரை

சர்வதேசக் கவியரங்கம் 2019ல் ஓரிசா மாநிலத்திலுள்ள புவனேஸ்வரில் நடைபெற்றது. அங்கு எனக்கு பல நாடுகளையும், மாநிலங்களையும் சேர்ந்த புகழ்வாய்ந்த கவிஞர்களையும், அறிஞர்களையும் சந்திக்கும் வாய்ப்பு கிட்டியது. அவ்வாறு நான் சந்தித்த ஒரு கவிஞர்தான் திரு. சுபாஷ் நாயக்.

இவர் கவிஞர் மட்டுமின்றி ஒரு கல்லூரியின் தாளாளராகவும் பணிபுரிந்து வருகிறார். பழகுவதற்கு இனிய சுபாவமுள்ள இவரால் எனக்கு அளிக்கப்பட்ட கவிதைத் தொகுப்புதான் திரு. ரவி மாந்தாவால் ஆங்கில மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட நமது பாரதப்பிரதமர் திரு. நரேந்திரமோடியின் கவிதைகள். இக்கவிதைகளை தமிழில் மொழிபெயர்க்கும் படி என்னிடம் கேட்டுக்கொண்டார். மோதியின் கவிதைகளை மொழிபெயர்க்கும் பாக்கியம் எனக்கு இவ்வாறு கிடைத்தது. ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பிலுள்ள இவரது கவிதைகள் படிக்கப் படிக்கத் தெவிட்டாத தேனாக இருக்கிறது.

இத்தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகள் அத்துணையும் அள்ள அள்ளக் குறையாத ஞானத்தையும், இளையோரிலிருந்து முதியவர்கள் வரை அனைவருக்கும் உத்வேகத்தையும், உற்சாகத்தையும் அளிக்கிறது. மோடியின் கவிதைகள் இந்தியர்களின் நம்பிக்கையையும், அவர்களது குறிக்கோளையும் பிரதிபலிக்கிறது. மேலும் இவரது கவிதைகள் நமது தேசத்தினை வளர்ச்சிப் பாதைக்கு அழைத்துச் செல்கிறது. இத்தொகுப்பிலுள்ள பல்வேறு கவிதைகள் இந்தியாவின் பொருளாதார மற்றும் சமூக வளர்ச்சி சிந்தனைகள், ஊழலில்லா அரசியல், ஆன்மீகம், மற்றும் இந்துமதத்தின்மீது அவருக்குள்ள ஈடுபாட்டினையும் எடுத்துரைக்கிறது. உரைநடைக் கவிதை நடையில் அமைந்துள்ள இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பு வாசகர்களின் நெஞ்சை உருக்கும் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை.

முனைவர். பாரதி சீனிவாசன்

பயணம்

என் ஆழ்மனத்தே பயணிக்கிறேன் கடந்த காலத்தில்
நான் பார்க்கும் ஒவ்வொரு முகமும் ஒரு நினைவாய் விரிகிறது
எனக்கு மிகச் சலபமாய் வருகிறது நினைவு.
ஒவ்வொரு காட்சியையும் சலபமாய் அறிந்துகொண்டேன்,
எதுவுமே மறைக்கப்படவில்லை.
காண்பதற்குத் தெளிவாய்,
இதுதான் மெய். நாம் யாருடன் துயருற்றோமோ
அந்த சகாக்கள் எப்பொழுதும் மறக்கப்படுவதில்லை.
அத் துயரங்கள் இறுதியிலே
ஒரு பயணத்தில் முடிகிறது.

இவ்விழிகள் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவை

பொன்னான இந்த பூமியைக் காண்பதே
விழிகளுக்குக் கிடைத்த பாக்கியம்!
இந்தப் புற்களில் தெளிக்கிறது சூரியவொளி.
எனது விழிகளைத் தொட்டுச் செல்கிறது
அந்தப் பச்சைக் கதிர்கள்.

இந்தப் பொன்னான பூமியை நோக்கும்பொழுது
அந்தப் பளிர் வானம் மிளிர்கிறது ஆசீர்வாதத்தில்!
ஒரு பூங்கொத்தாய், ஒரு ஒளிரும் வளையமாய்
இந்த வானவில்லை
தொலைதூர விண்ணிலே காண்கிறேன்!

நான் மேல்நோக்கும்பொழுது
முற்பிறவிலே செய்த புண்ணியத்தின் பலனாய்
புளகாங்கிதமடைகிறது எனது புலன்கள்.
அந்தச் சமுத்திரமும்கூட
அந்த விண்ணிலே மறுபிறப்பெடுக்கிறது.
இதற்கிடையே, என்ன கதைகளை அந்த மேகங்கள் மறைக்கிறது?

அந்தப் பொன்மயமான பூமியை நான் நோக்கியபொழுது
காலியான எனது இதயம் நிறைந்தது மகிழ்ச்சியில்.
சக மனிதர்களிடம் எனது அன்பு ஒப்பில்லாத உண்மை
ஆனாலுங்கூட மற்றோரின் பார்வையிலேதான்
என்னை நான் அறியமுடியும்.

அந்த மர்மமான இருப்பை உண்மையிலேயே
எவ்விழிகளாலும் ஆழங்காண முடியாது,

ஆனாலும்கூட எனது விழிகள்

ஆசிர்வதிக்கப்பட்டவைதான்.

இப்பொன்னான பூமியை நோக்குவதற்கு.

கடந்துசெல்

எனது தூரிகையின் கீழ், இருளென்னும் கரும்பலகையில்

உருவாகிறது ஒரு ஏரி.

நீரின் மேல் தோன்றுகிறது வண்டு

அந்த வண்டின் ரீங்காரத்திற்குமேல் தோன்றுகிறது ஒரு மரக்கிளை.

நான் ஒரு முழுநிலவை வரைகிறேன்

அந்த வானத்தின் வெளிறிய ஒளியிலே ஒளிக்கிறது பலகை.

அந்த வானம் ஒளிக்கிறது நீல வண்ணத்தில்

அந்த நிலவொளியிலே அமைதியாய் இருக்கிறது நீர்.

நானந்த அம்புலியை வைகாசியில்

நெருப்பையுமிழும் கோடை மாத ஆதவனாய் மாற்றுகிறேன்.

எனது ஓவியப்பலகை எறிந்து சாம்பலாகிறது

எனது தூரிகை காய்கிறது, எனது கரம் உறைந்துவிட்டது.

ஒரு சிதையில், எங்கோ மங்கலாய் ஒரு தவளையின் அலறலொலி

பருவகாலங்களின் கனவுகள் கரைய

எனது கனவுக்காலமும் கூட

ஆவியாகிறது பனித்துளியாக...

பேரானந்தம்

எனது வாழ்வின் பெருந்துணை பேரானந்தம்,
இந்நிலையில், நேசத்தால் சூழப்பட்டு
நாம் ஒன்றாயிருக்கும்
இக்குறுகிய காலத்தில் யாரும்
பிரிக்கவோ, குறுக்கிடவோ முடியாது.
நினைத்தபொழுது நாம் உயரே செல்லலாம்
அல்லது சமுத்திரத்தின் ஆழத்தை அலசலாம்.
அந்த மலையுச்சியில் எழுகின்ற சூரியனாகிறோம்
அல்லது அந்த நட்சத்திர ஒளியில் அமைதியாய் எழுகிறோம்
நாம் இப்பேரின்ப நிலையில்
கூச்சமின்றி, உருவத்தைப் பற்றிய கவனமின்றி
ஒரு அளவற்ற, அன்புநிறைந்த வாகனமாய்,
இந்த உலகின் ஞானிகள் நம்மை பித்தர்களெனக் கருதிட
பொய்யுரைக்கவில்லை அவர்கள்; ஆனாலுங்கூட நாம் மெய்தான்.
நாம் குமிழியல்ல, சக்தி எழும்பும் ஒரு சமுத்திரம்
ஏனென்றால் நாம் ஒருவரே.
வடிவற்று, எல்லைகளற்று, கரைகளோ ஓரங்களின்றி
அந்த நடுக்கடலில் நாம் அலாதியான நீராய்த் தோன்றுகிறோம்.

அன்பிற்கு ஓர் வாழ்த்துப்பா

எனது மனமென்னும் இமயக் காட்டில்
உன்னை நான் உணர்ந்த அக்கணத்தில்
பொங்கியெழும் ஏக்கம் காட்டுத்தீயாய் பற்றிக்கொண்டது.

உன்மீது நான் விழிகளைப் பதித்தபொழுது
ஓர் நிறைமதி எழுந்தது என் அகக்கண்ணில்
பூத்துக் குலுங்கும் மரத்தின் சந்தன வாசம்.

இறுதியாய் நாம் சந்தித்தபொழுது
என் ஒவ்வொரு துவாரத்திலும்
ஒப்பில்லா வாசம் நிறைத்தது.

நமது பிரிவு எனது இன்பச் சிகரங்களை உருகிக்விட்டது.
அந்த வாசம் எனது உடலை சுட்டெரித்து
எனது கனவுகளை சாம்பலாகும் வெப்பமாய் மாறியது.

தொலைதூரக் கரையிலே பெளர்ணமி நிலவு
இடைவிடாக் குளிருடன் எனது அவல நிலையைப் பார்க்கிறது.

உனது மென்மையான இருப்பின்றி
எனது வாழ்க்கையென்னும் தோணியில்
தலைவனில்லை எனக்கு, சுக்கானுமில்லை

ஞானோதயம்

எனது வாழ்க்கைப் பயணத்தின் பாதை முடிவடைந்தது.

இந்தப் புதிய விடியலில் அதன் முடிவிலே ஓர் மரத்தைக் கண்டேன்.

காற்றே கிளைகளாய்

ஒளிக்கீற்று மலர்கள்

கைவிடப்பட்ட புதினப்பாடல்

ஓய்வு, அசம்பூரணம், சிரமமின்மை.

இதற்குமுன் இவ்வளவு அழகில்லாத இருப்பில் தோய்வதற்கு

உள்ளேயும் வெளியேயும் நான் சாளரங்களைத் திறக்கிறேன்.

எனது காயம், மனம், இதயம்

அனைத்திலும் கடவுளின் கிருபை தழ்ந்துள்ளது.

இந்த மொத்த உலகும்

எனது தழுவலில் தழ்ந்திருக்கும்.

இன்று

நேற்று, இன்று, கடந்தகாலம், நிகழ்காலம்

இங்கே, அங்கே, இன்று, நாளை

இவையனைத்தும் வெறுமை,

இடிபாடுகளுக்கு மத்தியில் ஒரு பெருந்தூண்!

தெருக்களிலே நாம் அலைகிறோம் குழப்பத்துடன்,

ஒரு நடை பிணமாயில்லாமல் வெறும் ஒரு நிழலாய்

நிழல் பூதங்களால் திருடப்பட்ட ஆன்மா போன்று கடந்தகாலம் .

ஆன்மா அழியாதது என்றாலும்

இந்த உடலில் நாம் அழியாமையை நாடுகிறோம்.

நேற்றைய பந்தங்களை,

இன்றைய ஏமாற்றங்களைத் தொற்றிக்கொண்டு

நாம் நாளை அழிவற்றவர்களாக ஏங்குகிறோம்.

இது மாதிரி வாழ்விலே ஏதேனும் அர்த்தமுள்ளதா?

ஒற்றுமையாய் நாம்

நாம், ஒற்றுமையாய்

அந்தியென்னும் காற்பந்து நெருங்கும்பொழுது,

நான் அமைதியாக, தனியனாய் அலைகிறேன்.

எனக்குள் சக்தியை உணர்கிறேன், நியாயத்தின் முழக்கம்

எனது இருப்புக்குள் சீறியெழுகிறது.

இதற்கு எந்த மாற்றும் இல்லை, கொடுக்கல் வாங்கலில்லை,

எனதில்லை, உனதுமில்லை.

இந்த உலகும், அதன் பேரெழிலும், ஒன்றாய், நமதே!

நேரான குறுகிய பாதையில் நான் நடந்து செல்கிறேன்,

முட்டிமோதும் கூட்டமில்லை, இழுபறியில்லை, தள்ளுமுள்ளிலை

இந்த அந்திவேளையில் அமைதியாய் அலைகிறேன் தனியனாய்.

நாம் ஜாதி மதங்களால் பிரிக்கப்படவில்லை

நாம் அனைவரும் மனிதர்கள்

விளக்கா அல்லது லாந்தரா என்ற கேள்வியின்றி

நாம் அந்தச் சுடரின் பிரகாசத்தைக் காண்கிறோம்.

பிரமிப்பூட்டும் கலங்கரை விளக்கத்தை பயன்படுத்துகிறோம்

நமக்கு முன்னேயுள்ள வழித்தடத்தை தெளிவாக்க

இந்த அந்தி வேளையில், அமைதியாய் அலைகிறோம் நாம் ஒன்றாக.

நம்பிக்கை

ஒவ்வொரு நம்பிக்கைக் கீற்றும் ஒரு மண்வெட்டி
இருளை அள்ளுகிறது ஒவ்வொரு முறையாய்.
மண்வெட்டியின் தரம் அதன் பளபளப்பில் உள்ளது.
அது ஒவ்வொரு கீற்றாய் இருளை விரட்டியடிக்கிறது.

வாழ்க்கைச் சக்கரத்தை ஒருமுறை தொட்டவுடன்
அந்த ஒளி எல்லையின்றி பறந்துவிரிகிறது.
ஒரு நம்பிக்கைப் பிழம்பு வெடிக்கிறது இன்று
தனது ஒளி பரப்பும் வெண்பவள வளையங்களின்
வலுக்கொண்டு இருளைப் பிளக்கிறது.
காரணம், அம்பு என்னும் இரட்டை அம்புகள்
ஒரு முறை எய்ததும் வெற்றியிலக்கை
இந்த ஒளியில் வீழ்ந்து பொறாமை மற்றும் சுயநலத்தால்
மூடிய மனங்கள் மெள்ள வெளிவருகிறது
முன்னேற்றத்தின் போராளி ஆசை நிராசைகளை வளர்ப்பதில்லை
கூட்டத்தின் பாராட்டுக்கு காத்திருப்பதில்லை
பகவான் இராமனை இதயத்தில் நிறைத்து
மனம் முழுதும் மன்னிக்கும் தன்மையுடன்,
அவன் பாதையில் செல்கிறான்
அந்த இருளை அழிக்கும் நம்பிக்கை ஒளிக்கீற்றாகிறான்.

வெறுப்பு

உறைந்த மனது ஒரு நோய்

மூச்சிலே, மனதின் ஆழத்திலே, ஒருவருக்கொருவரின் காழ்ப்பு.

மரங்கள் கூட அன்பில்லையேல் வாடி வதங்கிவிடும்.

அந்த வெற்றுக்கிளையிலே குயிலும் மௌனமாகும்.

கண்மூடித்தனமான வன்முறை, மனவுளைச்சல்,

பழிவாங்குதல் தொடர்கிறது.

மூச்சின்றி, ஆழமின்றி, வெறுப்பு.

அன்பின்றி முடங்கிபோய் துக்கம்

அன்பின்றி, முடங்கிபோய் நம்பிக்கையற்று

ஒவொரு கணமும் ஒரு சோக முத்து

இல்லாமையால் திரிக்கப்படுகிறது

மோனமாய் புன்னகையின் கூர்மை

கண்ணீரை கிழிக்கிறது.

மூச்சற்று விரைத்த மனிதன்

ஏங்குகிறான் அன்பிற்காக.

பேரிடர்

அன்றோ அழகான பருவ வயது கன்னிபோல் அந்த ஆறு

இன்றோ ஒரு சீறும் சிங்கம்.

உண்மையிலேயே தட்டுத்தடுமாறி

இழக்கிறாள் அவளது உறைவிடத்தை, பொங்கியெழும் கோபம்

அவளது பாதையை கூட்டிச்செல்கிறது

அமைதியாக இருக்கும்பொழுது இந்த ஆறு ஒரு ஜீவாதாரம்

அவளது அழிக்கும் சக்தி அவளுக்கே புலப்படவில்லையா?

மொத்த கிராமமும் அடித்துச்செல்ல

ஆற்றிலே மிதக்கிறது மூழ்கிய உடல்கள்.

இறுதி அலறலுடன் வெளியேறியது மூச்சு

இயற்கையின் இச்சக்தி

அவளை வளைக்க நினைக்கும் மனிதனுக்கு

ஒரு நல்ல நினைவூட்டி.

ஓ, வீரமிக்கோனே! விழித்தெழு

துயிலென்னும் போர்வை அந்த உடல்களைப் போர்த்த
 மனம் அலைந்து திரியும் அந்த நேரத்தில்
 வீரம் கொப்பளிக்க
 எழுகின்றனர் துணிவுமிக்கோர்
 அந்த ஆகாயத்தில் நிறைந்த தீப்பிழம்புகள்
 ஈட்டி போன்று ஒரு கேடயமாய் இருக்கும்
 போர்வீரனின் சிரத்தை நோக்கி முன்னேறுகிறது
 வீரத்தின் பிம்பமாய்
 அந்தக் காமத்தின் தேவதை கூச்சலிடும்போது
 அவளுக்கு செவிமடுப்பவன் தோல்வியுறுகிறான் தேர்வில்
 ஆனால் வீரனோ அவள் அழைப்பிற்கு முன்னமே விழித்துக்கொள்கிறான்
 ஏனெனில் வீரர்களுக்குதான் நன்றாகத் தெரியும்
 அந்த ருக்மணியின் அழகுரல்
 நடக்காதே, ஓடு, துவாரகையின் மானங்காக்க
 காலம் எப்பொழுதுமே விரைந்து செல்கிறது
 கண்ணனின் கையிலே சக்கராயுதம் மேலும் எழுச்சியடைகிறது.
 இப்பொழுது கண்ணனின் குழலில் இனிமையில்லை
 வீரர்கள் போர்க்களம் புகும் இந்நேரம்
 மலிந்தது பேச்சு, சுக்குநூறானது சமாதானம்
 அந்த வீரர்கள் ஏற்கனவே புறப்பட்ட ஓவிட்டனர்
 தீவினைகளிலிருந்து
 மனிதகுலம் என்னும் கித்தானைக் காக்க.

விழித்தெழு, நம் விதியை மாற்றிடு

பூமி மாதாவிற்கு இது முயலும்காலம்
இன்று ஒட்டுமொத்த மனிதமும் ஒன்றாகக் கலக்கிறது
பெரிய கொண்டாட்டத்திற்கான நேரமிது
அனைவருக்குமான வெற்றி, வாருங்கள் நாம் உற்சாகத்தில்
பழவிரோதிடங்களை புதைக்கலாம்
நட்பு என்னும் நறுமணத்தில்
விழித்தெழுவோம் இப்பொன்னான விடியலில்
ஒன்றாக இணைந்து,
கசக்கும் தனிமையை புறந்தள்ளி ஒன்றாக வாழ்ந்து
அன்னை பூமி இந்த சவாலை ஏற்கிறது

மனிதர்கள் இந்த இனம்புரியாக் கவலையை
யோக நிலையில் மௌனமாய் எதிர்நோக்க
இன்று சமூகத்தின் முகம் மாறிவிட்டது
ஆனாலும் நாம் தோலுரித்துப் பார்த்தால்
உள்ளே ஒரேமாதிரிச் சாரம்தான்
பூமித்தாய் உனதருகே அடைகாக்க
உனது நெற்றியிலே உனதன்னையின் நேசத்தை இட்டுக்கொள்
ஆடும் கட்டிலில் சோம்பேறியாய் உட்காராதே
வா எங்களுடன்,

இந்தப் புதிய பாதையில்
அனைவரது மின்னும் கனவுகளும்
அணிவகுத்து நிற்க
பூமித்தாய் நீ வளர வழிகாட்டுகிறாள்
நெஞ்சுறமற்ற, நடக்கச் சக்தியற்றோருக்கு இது வழியல்ல

இது எப்பொழுதுமே அவளது நல்ல வீர மகன்களுக்கானது
வானம் வெற்றி முழக்கமிட,
நாம் தரணிடரின் நிலத்தை
தூண்டுகிறோம், அந்தப் புவி விழித்துக்கொள்கிறது.

ஒன்றிரண்டு சொட்டு கண்ணீர்த்துளிகள்

ஒன்றிரண்டு சொட்டு கண்ணீர்த்துளிகள்

நெருக்கமான பிணைப்பை ஏற்படுத்துகிறது,

அவை துயர விழிகளிலே

ஒண்டிரண்டு சொட்டு கண்ணீர்த்துளிகளை விட்டு செல்கிறது.

உறைந்த கண்ணீர்த்துளிகள் பாறை போல் கனக்கிறது

மூலையிலே தந்திகள் அறுந்த சிதார் அமைதியாய் அமர்ந்திருக்கிறது

தென்றல் காற்று வெப்பமாய் சுட்டெரிக்க, அசைவற்ற அக்காற்றிலே

ஒன்றிரண்டு சொட்டு கண்ணீர்த்துளிகள் கண்களில் துளிக்கிறது.

எவ்வளவு காலந்தானது

உடைந்த கண்ணாடித் துண்டங்களைக் காக்கும்?

ஏக்கமோ, துக்கமோ, ஒப்பாரியோ இனி இருக்கப்போவதில்லை.

ஓடுகிற ஓடையில் ஒருவரால் வரைய முடியாது

ஒன்றிரண்டு சொட்டு கண்ணீர்த்துளிகள் மட்டும் தங்கிவிடுகிறது.

ஆறுதலளிக்கும் சகவாசம் பேரிழப்பாகிறது

மலர்கள் நிறைந்த பாதை முட்களாகிறது

இந்தப் பாழடைந்த கானகத்தில் கானப்பறவைகள் ஊமையாகிறது

ஒன்றிரண்டு சொட்டு கண்ணீர்த்துளிகள் மட்டும் தங்கிவிடுகிறது.

அம்மாதிரி மக்கள்

பேச வேண்டிய நேரத்தில் மெளனித்து
பேச வேண்டாததை பேசுவார்
அம்மாதிரி மக்கள் புல்லின் நுனியாவார்.
நாம் கேட்டுக்கொள்கிறோம் அவர்களை குரல்வளையைத் திறந்து
கூற வேண்டியதைக் கூறிவிட
சொல்லவேண்டிய இடத்திலே சொல்ல.
அவர்களது கள்ள மெளனத்தின் ஆடம்பரம்
சூட்டுக்கோல் போல் சுட்டெரிக்கிறது
ஒருபொழுதும் மயங்கக் கூடாது வஞ்சகப்புகழ்ச்சியில்
பேச வேண்டிய நேரத்தில் மெளனித்து
பேச வேண்டாததை பேசுவார்
எவருடைய புறணிகளையோ கேட்டு
மெளனித்தல் பாவம்.
மெய்யுரைப்பவன்
அனைத்துத் தவறுகளிலிருந்தும் விடுபடுகிறான்
காற்றிலே கவலையற்று அசைகிறது மரம்
பண்டுகாலந்தொட்டே பொய் இயற்கைக்கு அந்நியமே.

திருவிழா

பட்டத் திருவிழாவில்

ஆதவனை நோக்கி எனது முகத்தைத் திருப்பி

கரங்களிலே பட்டத்தின் நூலை பிடித்து

நிலத்திலே திடமாக என் பாதங்களைப் பதித்து நின்றேன்.

விண்ணிலே பறந்தது என் பட்டம்

இந்தக் கொண்டாட்டத்தை

எனது பறவைக்கண் பார்வையில்

கற்பனை செய்தேன்

ஒரு கவசமாய் வானம் முழுக்க வர்ணம்.

எனது பட்டம் ஆடுகிறது மற்றவைகளினூடே,

ஒரு காகித ஹொலித் திருவிழா

காற்று உராயும்பொழுது மரவுச்சிகள் இசைக்கிறது

எனது பட்டம் ஆடி அசைகிறது, ஒரு கிளையிலும் சிக்காமல்.

இந்தப் பட்டம் எனது ஆசான், எனது காயத்திரி மந்திரம்

கேட்போருக்கு அது ஞானத்தை அளிக்கிறது.

ஏனென்றால் ஒருமுறை அதன் கயிறு அறுந்ததும்

ஏழை பணக்காரன் வித்தியாசமின்றி

எல்லோரும் அதை துரத்தவிழுகின்றனர்

பழைய, புதிய, கடந்தகால, எதிர்கால பந்தங்கள்

அனைத்திலிருந்தும் அது ஒரு விடுதலை.

விண்ணின் கருணையும் காற்றின் உணர்வையும்

கொண்டது இந்தக்காற்றாடி

அந்த சாராம்சத்தின் அனுபவத்தின் நினைவாய்

ஒருமுறையேனும்

அந்தக் காற்றாடி உயரப்பறக்கிறது.

ஆதவனை நோக்கிய

எனது பயணமும்கூட

இந்தக் காற்றடியின் வாழ்வைப்போன்றே

கயிற்றால் கட்டுண்டது.

ஓ சிவபெருமானே, அண்டத்தின் தலைவனே

எனது இழை

உமது கரத்திலே இருப்பதுபோல்

காற்றடியின் இழை எனது கரங்களில்.

ஒவ்வொரு பட்டத்திற்காகவும் காற்றடிக்கிறது

ஒவ்வொரு ஜீவனுக்காகவும்

இறைவன் சிவன் இருக்கிறார்.

மனித இலட்சியத்தைவிட

இந்தப் பட்டத்தின் கனவுகள் உயர்ந்துநிற்கிறது.

அதன் கயிற்றை அறுத்துக்கொண்டு

பகவான் சிவனின் மடியிலே தவழ்கிறது

ஆனால் நாமோ இந்தப் புவியில் தங்கி

நமது நாட்களை ஒருவருக்கொருவரின்

முடிச்சுகளை அவிழ்ப்பதில் கழிக்கிறோம்.

கார்கில்

கார்கிலின் அப்பாவித்தனம் நினைவிருக்கிறது எனக்கு

முன்பு நான்

அந்தப் புலிக்குன்றை ஒரு சாதாரண சிகரமாய்க் கண்டேன்

அச்சமயம்

அப்பெரும் மலையரசனின் தூய தனிமையைப்

பருகினேன் எனது இதயம் குளிர.

ஆனால் இன்று

ஒவ்வொரு பனிக்குல்லாய் போர்த்திய சிகரங்களும்

முழங்குகிறது அந்த குண்டுகள் மற்றும் துப்பாக்கிகளின் ஓசையில்

அந்தப் பனிப் பலகையில்

நமது வீரர்கள், நம் ஆண்களைக் கண்டேன்

இங்கே ஒவ்வொரு வீரனும் உழவன்

அதனால் நமது மறுநாள்

வாடாதிருக்க

இன்று தனது விதையைத் தூவி

உதிரத்தால் நீர்பாய்ச்சி உழுகிறான்.

அந்தச் சிப்பாய்களின் விழிகளிலே

பனிப்புக்கையினூடே எழும்

ஓராயிரம் கோடிக் கனவுகளை நான் கண்டேன்.

நூலிழை போல் அவர்களது கண்ணிமைகள்

எமதருமனை இறுகப் பற்றியிருக்கிறது.

அவர்களது மனத்திரையில்

நமது வீரர்களை நான் கண்டேன்.

நமது வீரர்களின் முன்

மண்டியிட்டு அவர்களது பாதங்களை முத்தமிடும்

நூலிழை போல் அவர்களது கண்ணிமைகள்

நூலிழை போல் அவர்களது கண்ணிமைகள்

எமதருமனின் இருப்பை உணர்ந்தேன் நான்.

அவர்களது வீரமெனும் சீறிய வெப்பம்

பனிக்கட்டிகளை ஒரு மலை ஓடையாய் உருக்குகிறது

சிகரங்களுக்கிடையே ஓடும் அந்த ஓடையின் ஓட்டத்தில்

ஒரு வித்தியாசமான சுரத்தைக் கேட்டேன்.

சுஜாலாம்

சுபலாம்

மலையஜஸீதலாம்

அந்த ஓடையின் கருவிலே

ஸஸ்யசாமளாம்

நான் அந்தப் பாடலின் உண்மைப்பொருளை உணர்ந்தேன்

வந்தே மாதரம்.

வினைச்சொல்

நான் ஒரு கர்ம வீரன்

எழுதும்பொழுது கூட நான்

வட்டங்களாய் சொற்களை வரைகிறேன்

பிறகு அந்த வட்டத்தை சதுரமாக்குகிறேன்.

இப்பொழுது சதுரமாயிருக்கும் வட்டத்திலே

சலவைக்கல் போன்று வழுவழப்பான வர்ணஜால வார்த்தைகளை வைக்கிறேன்.

இந்தக் கண்ணாடி வார்த்தைகள்

கண்ணீரைப் போன்று சத்திய வார்த்தைகள்

அவை வாக்கியத்தின் இறுதியில் முற்றுப்புள்ளியாய் அமைகிறது.

அருகே இருக்கும் பெயரடைகள்

கட்டுப்படுகிறது இலக்குவனின் கோட்டில்

அவை இராமனிடம் பக்தி கொண்டு

அருகேயுள்ள பெயர்ச்சொற்களுடன் விளையாடுகிறது

குறுக்குப்புள்ளி விளையாட்டை.

நான் வினைச்சொல்லை மையமாக்கி

எல்லையற்ற வட்டத்தை வரைகிறேன்.

கர்வத்துடன் சத்தியத்தை நாடுகிறேன்

பொய்யுரைத்தால் காகம் கொத்திடும் என்றார்கள்

இந்த விதியிலிருந்து தப்ப

அவசியம் மெய்யுரைக்க வேண்டுமா?

மெய்யே நமது சட்டையில் நாம் அணியும் கௌரவம்

நமது கழுத்தைச்சுற்றி நுகத்தையணியும் கட்டாயமில்லை.

நாம் மெய்யுரைக்கவில்லையென்றால்

சமூகம் ஒரு கூவுகின்ற குயிலைப்போல் முறைக்கும்

பிறகு பசித்த பறவையின் அலகிலே சிக்கி

மீண்டும் மீண்டும் தாக்கப்பட்டு இறந்த மீனைப்போல்

உனது தலையெழுத்து ஆகிவிடும்.

அதிகாலையில் கருஞ்சூரியனாய் எழுகிறது

வதந்திகளால் வரும் செய்திகள்.

சத்தியத்திலிருந்து சத்தியாக்கிரத்திற்கான கிளர்ச்சிவரை

அனைத்தையும் நமது பயணத்தில் நாம் சந்தித்தோம்

அடியொற்றி நடக்கும்

நமது சக தொண்டர்களின் வரிசைகள்

நீதிமான்களின் கூட்டமாகிறது.

ஒரு புதிய பாதையின் பாடல்

வீடு திருப்பும் பசுக்கூட்டம் எழுப்பும் தூசி
எவ்வளவு நேரந்தான் சூரியனின் மூச்சைத் திணறடிக்கும்?
எவ்வளவு நேரந்தான் ஆழ்ந்த சுவாசமாய் சூரியக் கிரணங்கள்
குளிர்காலக் காலை வேளையைத் திணறடிக்கும்?
எவ்வளவு நேரந்தான் அந்த மதியச் சூரியன்
கருமையான தார்ச் சாலையை உருக்கும்?
ஏற்கனவே காய்ந்துபோயிரும் எனது நிலத்திலே
வெடிப்புகள் ஏற்படுத்துவதை நிறுத்த எவ்வளவு காலமாகும்?
மென்மையான பாதத்தின் குருதியைக் குடிக்கும்முன்
நிறுத்திவிட்டு இந்த வெடிப்புகளை.

நீர்கூடம் சுமந்து செல்லும் பெண்ணின்
தாமிரப்பனையில் பிரதிபலிக்கும் குளிர்ந்த கிரணங்களைப்பற்றி
நான் இசைக்க விரும்புகிறேன்.
நண்பகலில் வியர்வைசிந்த உழைக்கும் பெண்டிரின்
வியர்வைத்துளிகளில் மின்னும் சூரியக்கதிர்களைப்பற்றி
நான் இசைக்க விரும்புகிறேன்.
இல்லம் திரும்பும் பசுக்களிடையே
வெண்ணைபோன்று மென்பாதங்களால் நடைபயிலும்
குழந்தையின் பாதத் தூசுகளைப்பற்றி
நான் இசைக்க விரும்புகிறேன்.

இந்த மின்னும் சிறிய தூசுகளை நான்
ஒரு ஓவியத் தொகுப்பாக, ஒரு படப்புத்தகமாக்க விரும்புகிறேன்.
ஒரு புதிய பாதையினை வரைந்து
அதன் முன்னேற்றத்திற்கான வடிவமைக்க விரும்புகிறேன்.

வண்ணமும் உருவமும் உள்ள அந்தப் படங்களில்
இன்று நான் ஒரு கறையைக் காண்கிறேன்.
இது தான் முன்னேற்றத்தின் அசிங்கமான கறையா?
இவை நாம் துரதிஷ்ட வசமாய் நேசித்து வளர்த்த
வெற்றுக் கதிர்கள்.

வெண்ணை போன்ற மென் பாதத்தால் நடந்துவந்த
அவர்களின் பாத தூசுகள்
அவர்களது உதிரத்துடன் கலந்து
பூமியை சிவக்க வைக்கிறது.

இவை நாம் நகரும் தடயங்கள், இன்றளவும் நமது முன்னேற்றத்தின் குறி
இக்கறையை விற்பதை நாம் நிறுத்திவிடுவோம்.
அந்தக் குழந்தைகளின் பிரகாசத்துடன் கூடிய
நண்பகல் சூரியனைப்பற்றி நான்
பாடல் இசைக்க விரும்புகிறேன்
நீ பொறுத்திருந்து பார்.
இன்றைக்குப் பிறகு இந்தத் தொகுப்பில்
ஒரு கறையும் இருக்காது
அந்தோ, அந்தக் கணம் வருவதற்குள்
பல குழந்தைகளின் வெதுவெதுப்பான உதிரம்
இக்கதிர்களில் கலந்து பாய்ந்துவிட்டது பூமியில்.

இதனால்தான் உங்களை நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்
நிறுத்திவிடுங்கள் இந்த அன்பற்ற தளிர்களை வளர்ப்பதை
ஏனென்றால் நான் ஒரு புதிய பாதைக்கான
உண்மையான முன்னேற்றத்திற்கான பாடலை இசைக்க விரும்புகிறேன்.

கார்பா நடனம்

எங்களது குஜராத்தைப் பற்றி அறிய நீங்கள்
அந்த கார்பா, பாடல் மற்றும் நடனத்தை கட்டாயம் கற்கவேண்டும்
எங்களது மாபெரும் வளம், எங்களது ஆழ்ந்த நேயம்
உங்களை ஆட்டுவிக்கும், அது உங்களை அறியும்.
அந்தச் சூரியன், சந்திரன், காலங்கள் எல்லாமே கார்பா
கார்பா நடனத்தில் பகல், சமாதி நிலையிலே இரவு.
எங்களது கலாச்சாரம், எங்களது இயல்பு அனைத்தும்
கார்பாவின் வெளிப்பாடு
குழலிசை, மயிற்பீலியின் தொடுதல்
எங்களது ஞானம்,
அனைவரையும் நடனத்தால் ஒன்றிணைக்கும் கார்பா.
இது வீரத்தை வரவழைக்கும், வெற்றிக்கான நேசத்தை ஊட்டிடும்
உடலும் கார்பா, ஆன்மாவும் கார்பா,
இது வாழ்வின் சிறிய பொழுதுபோக்கு
கார்பா என்பது தியாகம், கார்பா என்பது செயல்,
இது மலர்கள் நிறைந்த கன்னியின் படுக்கை
கார்பா என்பது மெய், கார்பா என்பது அனைத்துமே;
கார்பா என்பது அன்னையின் நெற்றி வகிட்டிலுள்ள குங்குமம்.

அந்தப் பாடலில்

பறவைகளின் சிறகுகளில் ஒளிந்திருக்கும் அந்தப்பாடல்
குயில் மற்றும் வானம்பாடியின் குரலில் ஒலிக்கும்
ஒரு சிறகில் பூமியின் ஆன்மா
மற்றொன்றிலே அந்த ஒளிரும் வானம்.

எனது காகிதத்திலே தூரியனை
அந்த நிறை மதியை வரைகிறேன்
காகிதத்திலே மலர்கிறது ஒரு விருட்சம்
அந்த விருட்சத்திலே துளிர்க்கிறது பசுந்தளிர்கள்
வசந்தம் பூமியை ஈரப்படுத்தியபோது
எனது உறவினர் நினைவாய் நான் பாறைகளை நடுகிறேன்.

ஒரு பக்கம் பாலை மறுபக்கம் கடல்
மூன்றாவது பக்கத்திலோ ஒரு ஆற்றின் சுவடு,
எல்லாம்வல்ல இறையை அடையும் தாகத்தால்
வறள்கிறது எனது தொண்டை
எவ்வளவு நான் முயன்றும் இன்னும் தணியவில்லை
விண்ணை முதுகிலே சுமந்து நான் நடக்கிறேன்
பிறகு அன்னை பூமியின் மடியிலே நான் அமர்கிறேன்.

ரோஜாப்பூங்கொத்து

ஒரு ஆழ்ந்த தீய அகழியுண்டு

அது மனிதனின் வெறுப்பு, ஏனெனில் அது மனிதன் ஏற்படுத்தியது.

நான் பாலமாக விரும்புகிறேன்

அன்பினைச் சுமந்து வருகிறேன்

மனித ஒற்றுமையை பொதுவான காரணமாக்கிய

இது ஒரு அதிசய அற்புதச் சந்தர்ப்பம்.

அர்த்தமின்றி ஒரு குப்பைக்கூடையில் உழல்கிறது

ஆனாலும் பூக்கும் ஒவ்வொரு ரோஜாவும் வீணாவதில்லை.

குப்பையிலே உள்ள களைகளை நீக்கியபொழுது

நாங்கள் கண்டோம் ஒரு ரோஜாப்பூங்கொத்தினை.

ஒரு இந்துவாய் பெருமையுடன்

ஒரு மனிதனாய், ஒரு இந்துவாய் நான் பெருமைப்படுகிறேன்
இந்த உணர்வு பொங்கும்பொழுது
நான் பரந்துவிரிந்த சமுத்திரமாய் உணர்கிறேன்.

எனது நம்பிக்கை மற்றவர்களினால் அல்ல
இது எனது சக மனிதர்களுக்கு ஆறுதலாய் இருக்கிறது.
நர்மதை ஜீவாதாரமாய் ஓடும்
அந்த பக்தியின் அரவணைப்பு எவரிடமோ
அந்த மனிதரின் துணையையே நான் விரும்புகிறேன்.
நான் மலரின்மேலுள்ள ஒரு பனித்துளி.
ஒரு மனிதனாய், ஒரு இந்துவாய் நான் பெருமைப்படுகிறேன்

விழி சிரியதாய்த் தெரிந்தாலும்
அதன் பார்வை விசாலமானது
ஒரு குறிப்பிட்ட சமயப்பாதை எனது வழியல்ல
எனது கற்றல் பற்பலவற்றின் கலைக்கூடம்
கணக்கற்ற சூரியன்கள், மேகங்கள், கிரகங்கள், கோள்களின் கூட்டங்கள்
எனது விண்ணிலே ஆனால் நான் ஒரு அம்புலி,
ஒரு மனிதனாய், ஒரு இந்துவாய் நான் பெருமைப்படுகிறேன்

துறந்துவிடு

இந்த உடலைத் துற, இந்த மாயையை விடு
இந்த பொருட்களைத் துறந்து நிழல்களை விட்டு வெளியேறு
கோட்டையையும் கூண்டையும் தகர்த்தெறி
சொகுசாய் இருக்கும் கனவுகள் துறந்துவிடு.

இந்த இரவில் அலைந்துதிறி, பூமியைச் சுற்றிவா
இந்த இருளிலே தனியாய் ஜெபித்துக்கொண்டே நட.
இந்தப் பேச்சையும் அதன் பொருளையும் விட்டுவிடு
தடைகளைத் தகர்த்து சுதந்திரமாய் முன்னேறு.

கூட சுற்றித்திரிபவர்களை நோக்காதே
அவர்கள் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும்
பாடுபடுவதை, போராட்டத்தை விட்டுவிடு
தனிமையென்னும் மென்மையான போர்வையால்
உன்னை நீயே போர்த்திக்கொள்.

அடியொற்றி

அந்தச் சூரிய தேவர் எனது விருப்பக் கடவுள்

தனது கரங்களில் கெட்டியாக

பிடித்திருக்கிறார் ஏழு குதிரைகளின் கடிவாளத்தை.

ஆகாயம் முழுதும் அவர்கள் அடியொற்றி நகர்கின்றனர்

அவருட்கே உபயோகிக்காத சவுக்கு சோம்பேறியாய் கிடக்கிறது.

இன்னமும் சூரியனின் மனதில்

அவரது அசைவு, அவரது திசை

நடந்து செல்லவும், குதிரைகளுக்கும் பாதுகாப்பானது.

அந்த இரதம் அவருடைய அன்பை மட்டுமே சுமந்து வருகிறது.

கடவுளின் குடைநிழற்கீழ்

இறைவனின் அருட்குடை நிழற்கீழ்

வெற்றிக்கான பாதையில் இருக்கிறது இழப்பச்சம்
தோல்விக்கான பாதையில் நாம் கருணை காட்டுகிறோம்
இவ்விரண்டிற்கும் அப்பால் இருக்கிறது நான் தேடும் முக்தி.

கோழைத்தனம் எனது பரம எதிரி
துயரம் என்னிலிருந்து தொலைதூரம்
முழுமையான கருணையுடன் வாழ்வதினால்
நான் மரணத்தின் தழுவலை வரவேற்க ஏங்குகிறேன்.
மரணத்தின் தழுவலை வரவேற்க ஏங்குகிறேன்.

இறைவனின் அருள் நிழலில் நான் தொடர்ந்து கற்கிறேன்
ஒரு மகிழ்வான மாணவனாய்.
வெற்றிக்கான பாதையில் இருக்கிறது இழப்பச்சம்
தோல்விக்கான பாதையில் நாம் கருணை காட்டுகிறோம்.

அவதூறுகளின் உவர்க்கடல் இங்கே
தேனாய் இனிக்கும் புகழ்ச்சிப் பேச்சு அங்கே,
இரண்டுமே பயனற்ற முகாம்கள்
இரண்டுமே ஒதுக்கப்பட வேண்டியவை.

அந்தப் போர்க்களத்திலே எனது கைகால்கள் நடுங்காமல்,
நான் இறைஞ்சுகிறேன்,
வெற்றிக்கான பாதையில் இருக்கிறது இழப்பச்சம்
தோல்விக்கான பாதையில் நாம் கருணை காட்டுகிறோம்.

வசந்தம் வருகிறது

அந்தமே ஆதி, ஆதியே அந்தம்.

இலையுதிர் காலத்தின் இதயத்திலே இசைக்கிறது வசந்தத்தின் வருகை.

பதினாறுவயதிலே எங்கோ குயிலின் கானம்

கொழுந்துவிட்டு எரியும் ஆரஞ்சு கேசுடா என்ன நேசத்தின் விருட்சமா?

ஏழ்மையாய் தோன்றினாலும் அதிலே ஒளிந்திருக்கிறது வளமை.

இலையுதிர் காலத்தின் இதயத்திலே இசைக்கிறது வசந்தத்தின் வருகை.

இன்று மாணவிழாக் காண்பதுபோல் அக்கானகம் ஒளிர்கிறது

ஒவ்வொரு விருட்சமும் விளக்குகளின் ஒளியில்

ஆசீர்வதிக்க வருகிறார்கள் அந்தத் துறவிகள்

இலையுதிர் காலத்தின் இதயத்திலே

இசைக்கிறது வசந்தத்தின் வருகை.

வஞ்சகனின் புகழ்ச்சி

நீ நீரைக் கல்லென்றோ

அல்லது கல்லை நீரென்றோ கூறுகிறாய்.

நீ அந்த மேகத்தை வானத்தின் மடிப்பென்கிறாய்

நீ தாமரையைக் கருவேலமென்கிறாய்

யாருக்கும் வித்தியாசம் தெரியவில்லை உன்னைத்தவிர.

நீ வதந்தியை மெய்யென்றுரைக்கலாம்

பகலை இரவென்று உரிமைகோரலாம்

நீ வசந்தத்தை இல்லையுதிர் காலமென்று அழைக்கலாம்

அவதூறாய் அந்தச் சமுத்திரத்தை பாலை என்று அழைக்கலாம்

நீ வாழ்வைக்கூட இறப்பென்று அழைக்கலாம்.

இது, உன்னுடைய இக்கலப்படப் பேச்சு

அதற்கு நீ விருந்தாய் வரவேற்கப்படுகிறாய்.

இயற்கை இருக்கிறது மெளனமான பார்வையாளராய்

அமைதியாய், பற்றற்று, மெளனமாய்.

ஓவியத்திற்குப்பால்

நீ காணும் பிம்பம் நான், ஆனாலும்
அங்கே அந்த சுவரொட்டியில் நானில்லை
இது ஒரு முரண்பாடில்லை.

ஓர் ஆன்மாவை போன்றதில்லை ஓவியம்
அது நீரில் நனைகிறது
நெருப்பிலே எரிகிறது,
அது ஈரப்பட்டாலோ, தீப்பிடித்தாலோ
பிம்பம் அழிகிறது, ஆனால் மனிதன் அப்படியே இருக்கிறான்.

என்னைத்தேட முயலாதே
அந்த ஓவியம் ஒரு வீண் வேலை
நான் அமர்ந்திருக்கிறேன் சம்மணமிட்டு
நம்பிக்கையுடன்-பேச்சில், நடத்தையில் செயலில்.

எனது வேலை மூலமே என்னை நீ அறிவாய்
வாழ்க்கையின் கவிதையான வேலை
கவிதையின் பிரிவு அதன் சந்தங்களில்
இசையோ சந்தமோ அதிலே இருக்கும்.
எனது தொட்டிலில், கீதையின் சாரம்

எனது தொழில் ஓவியத்தின் சட்டத்தை
அலங்கரிக்கிறது
காரணமின்றி ஈரமாகிறது உனது விழிகள்
எனது புனிதமான நேசத்தை நீ உணர்ந்ததால்.

இந்த பிம்பத்திலில்லை, ஆனால்
எனது உழைப்பின் வியர்வை அந்த வாசத்தில் நீ என்னைக் காண்கிறாய்.

ஒரு யோசனைக்கு குவியலை போர்த்தி ஓய்வெடுக்கிறேன் நான்
எனது குரல் தொலைதூரக் கதறலாய், இப்பொழுது நீ காண்கிறாய்
உனது பிம்பத்தை எனது விழிகளில்.

கோணம்

இந்தத் தோப்பில், உண்மையிலே ஒரு காட்டில்
அமர்த்தேன் நான் ஒரு மரத்தடியில்.

இந்தப் பசும்புற்கள் அசைகிறது காற்றில்
வண்ணத்துப்பூச்சிகள் வேகமாய் சிறகடிக்கும் பொழுது
அந்தக் கருவண்டு தனக்குள்ளே ரீங்காரமிட்டு
மலர்களின் மதுவைப் பருகுகிறது.

அந்திசாயும் நேரம்
இந்தப் பறக்கும் காட்சிகள்
கண்களுக்கு விருந்து.
எனது அகக்கண்ணிலே ஒரு மரம் விரிகிறது
இருளிலே நட்சத்திரம் போல் மலர்கள் பூக்கின்றது
வண்ணத்துப்பூச்சியின் சிறகுகள் தாங்கி
நான் காற்றிலே மிதக்கிறேன்.

ஒரு மின்மினியைப்போல்,
என்னுடன் ஒரு சிறு ஒளியை எடுத்துக்கொண்டு
ஆன்மாவை நிறைக்கும் ஒரு பாடலை நான் பாடுகிறேன்
அனைவரின் நேசத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு
இந்தப் பசும்புற்கள் எப்பொழுதும் காற்றில் அசைந்தாடுகின்றன
எனது மலர்வனத்தில்

பக்தி

காயம் தனது செயல்களை செய்யட்டும், உள்ளம் திட்டமிட்டும்
அத்துவைதம் என்னும் முடிவில்லாப் பாதையில்
எனது சீதாராமனைக் காண்கிறேன்
அந்த வீணை வார்த்தைகளற்ற இன்னிசையை எழுப்புகிறது
சிறிய மென்மையான சுவரங்கள் எழுகிறது
உனது திருநாமத்தின் ஒவ்வொரு உச்சரிப்பிலும் என்னிதயம் படபடக்கிறது.
உள்ளம் திட்டமிட உடல் அதன் செயலைச் செய்கிறது.

எனது பிறவியின் உணர்ச்சியலைகள் அணைத்து உணர்வுகளிலும் எழுகிறது
எனது விழிகளில் பார், வார்த்தைகள் கட்டுக்கடங்காமல் மிதக்கிறது
எனது எண்ணங்களை நான் அயோத்தியில்,
அந்த ரகுபதி ராகவ ராஜா ராமனிடம் வைக்கிறேன்;
உள்ளம் திட்டமிட உடல் அதன் செயலைச் செய்கிறது.

நர்மதை நதி

நமது நர்மதை வெறும் நதியல்ல

அவளது குழந்தைகளால் ஆண்டாண்டுகளாய் போற்றப்படும்
அவளது ஓட்டம் என்றென்றும் நிரந்தரம்.

நான் அவளது பாதையை வரைபடத்தில் காண்கிறேன்
குஜராத்தின் உள்ளங்கையில் அவளது ஜீவ நாடி
அவளது மக்களது தலையெழுத்தின் தலைவி.

அவளது அமிர்த நீர் தூய்மையானது
அவளை மோசம் செய்து அவளது நெஞ்சை நஞ்சாக்குவோர்
அவளது எல்லைகளைக் காக்கும் கவிஞன் கபீர்
பழிவாங்குவாரென எச்சரிக்கப்படுகின்றனர்.

இந்த நர்மதைக்குப் பல புகழ்வாய்ந்த மகன்களுண்டு
காந்திஜிக்கள், நர்மதைகள் மற்றும் முன்ஷிக்கள்,
இவள் படேலின் விழிகளில் தெரியும் பிரகாசம்
இவளிடம் குஜராத்தின் அடையாளம்.

நமது குலத்தின் தேவிவள்
வரங்களை கொடுப்பவள்
அன்னையே, நான் உங்களுக்கு தலைவணங்குகிறேன்.

பலம்

தலையெழுத்தொன்றும் தலைவனில்லை அடிபணிவதற்கு
சவாலை நேசிக்கும் மனிதன் நான்
மற்றவரின் பெருமைகளில் திருப்தியின்றி
நானே ஒரு எரியும் லாந்தர் விளக்காகிறேன்.
மற்றவர்களது மின்னும் ஒளியை நம்பவில்லை
எனது ஒளியே எனக்குப் போதும்
இரவின் மத்தியை பிளந்து செல்ல
அந்த பிரகாசமான தாமரை எனக்கு சக்தியூட்டுகிறது.
எனக்கு குழப்பமான பனியில் விருப்பமில்லை:
நான் வெளிப்படையான திறந்த புத்தகம். , வெளிப்படையானவன் .

தலையெழுத்தோன்றும் ஆசானல்ல கீழ்ப்படிய
சவாலை சுவைக்கும் மனிதன் நான்
ஜாதகத்தை உண்மையென ஏற்கமாட்டேன்
தொலைதூர கிரகங்களுக்கு எனது தலை வணங்காது,
இந்த வாழ்க்கையின் விதிகளை கோழைகள் வகுக்கும்பொழுது
நான் இந்த அற்ப விளையாட்டை விளையாட மறுக்கிறேன்.
எனக்கு வாரிசுகள் இல்லை, எனக்கு நானே ஒரே வாரிசு.
தலையெழுத்தோன்றும் ஆசானல்ல கீழ்ப்படிய
சவாலை சுவைக்கும் மனிதன் நான்.

நாளைய சவால்

பூமியின் உரத்த அழுகுரல்

வானத்தின் மெல்லிய அலறல்

நேர்வழிகள் மறந்துபோன பாதைகள்

பார்த்தனைப்போல் உள்ளோருக்கு சவாலான காலமிது.

உள்ளடக்கி மனிதர்கள் விற்கப்பட

அவர்களது மனிதம் தோலூரிக்கப்பட்டு அரக்கர்களாய் மாற

போருக்கான கூக்குரல் முழங்க

கதிகலங்கி ஓடுகிறார்கள் தெருக்களில்.

அவர்களின் பின்னே

அகம்பாவமெனும் சுவர்கள், அவர்களது கனவுகளை சிதைக்கிறது.

ஒரு சவால் இருக்கிறது, ஒரு அறைகூவல் இருக்கிறது.

சமத்துவமெனும் கனிவான வார்த்தைகள் வெறும் பேச்சோடு நிற்க

ஒற்றுமை நொறுக்கப்பட்டது,

அரசியலமைப்புகளின் கதவுகள் மூடிவிட்டது

கழிநீர்க்குழியாம் பழிக்குப்பழியை பின்னேவிட்டு.

எங்கும் இருள்

ஒரு சவால் இருக்கிறது, ஒரு அறைகூவல் இருக்கிறது.

பசித்த உடல்கள், சிதைந்த மனங்கள்

மனிதனுக்கு மனிதனிடம் கோபம்.

இகழும் கூட்டம் ஒன்றாகப் பாய்கிறது

சிந்தனையில்லை, செயல் மட்டுமே

சுவர்களைத் தகர்க்க

எரியும் கொள்ளிகள் போல் சுடர் விடும் கண்கள்

ஒரு சவால் இருக்கிறது, ஒரு அறைகூவல் இருக்கிறது.

இடிபாடுகளில் கனவுகளின் தேடல்
வாழ்வுக்கு அர்த்தமளிக்கிறது
நேற்றை மறந்து
இன்று நம் இதயங்களைத் திறந்து
எல்லைகளை விரித்து
மூழ்கியவர்களை காப்பாற்றத் தீர்மானிக்கிறோம்.
ஒருவருக்கொருவர் ஆதரவளித்து
ஒரு ஒளிமயமான புதிய துவக்கத்தை வரவேற்கிறோம்
ஒரு சவால் இருக்கிறது, ஒரு அறைகூவல் இருக்கிறது.

வண்ணத்துப்பூச்சி

ஒரு கணம் மலரில் அமர்ந்த அந்த வண்ணத்துப்பூச்சி

வண்ணமெனும் கடலில் மூழ்கிப்

பிறகு சிறகடித்துச் செல்கிறது

அருகிலுள்ள மென்நறுமணம் வீசும் குட்டைகளின்

மேற்பரப்பைப்பில் கடந்து செல்கிறது அந்த வண்ணத்துப்பூச்சி.

மகிழ்ச்சியெனும் மென்மையான சூரியன் எழுகிறது

அந்த வண்ணத்துப்பூச்சி வேலை முடிந்ததும் மலரை விட்டுச் செல்கிறது.

நிலையில்லா இவ்வாழ்வு அற்புதமானது

இங்கே நாம் வந்துசெல்கிறோம் நமது வாழ்க்கை வெறும் நினைவுகளாய்

குருடாக்கும் அந்த பந்தங்கள் எளிதில் உடைவதில்லை

வண்ணக் கடலில் மீண்டும் மூழ்குகிறது அந்த வண்ணத்துப்பூச்சி.

ஒரு தேனியின் அறிமுகம்

பல்வேறு சமயங்களிலே நான் ஒரு தேனியைப் போன்றவன்
பனிக்கால காலைச் சூரியன் கூட உள்ளிருந்து ஒளிர்கிறது
வைகாசியின் வெப்பத்ததுடன்
ஒரு தேனியைப்போல் இங்குமங்கும் பறந்து
எங்கும் அமரும் நான், எங்குமே தங்குவதில்லை.
ஒரு மலரின் அருகில் சிறிதுநேரம் அமர்ந்துவிட்டு
அதன் நறுமணத்துள் நுழைகிறேன்.
கவலையின்றி சுதந்திரமாய் மென்காற்றிலே மிதந்து
நான் ரோஜா வண்ண மலரைத் தேடுகிறேன்
பல்வேறு சமயங்களிலே நான் ஒரு தேனியைப் போன்றவன்.

தோட்டம் எங்கோ அங்கே இசையும் உண்டு
அந்தப் புல்வெளியிலே வண்ணமயமான நாடகம் அரங்கேறுகிறது.
நான் பழக்கப்பட்ட பாதையில் செல்லமாட்டேன்
எனது வித்தியாசமானது. சீரற்ற நடைகள்,
சுதந்திரமாய் திரியும் இந்த எளிய பக்கிரியை நீ காண்கிறாய்:
ஆனால் உள்ளத்திலே நான்
ஒரு வளமான விருட்சம்
பல்வேறு சமயங்களிலே நான் ஒரு தேனியைப் போன்றவன்.

நான் பறையிலே தடுமாறி மோதுகிறேன்
இந்தச் சுதந்திரம் தடைகளுடனே தான் வருகிறது,
ஒவ்வொரு தடைக்கல்லையும் படிக்கல்லாக்கி
உயரே மலையின் மீது ஏறுகிறேன்.
மேலேயுள்ள எனது ஆண்டவன் நித்தியமானவன்:
நான் அனைவரது சுதந்திரத் தோழன்.
பல்வேறு சமயங்களிலே நான் ஒரு தேனியைப் போன்றவன்.

வெளிப்படையாக

அமாவாசையிரவின் மௌனம்
கொடிய குற்றவாளியின் மௌனம்
இவற்றிலே எனக்கு எப்பொழுதும் சம்மதமில்லை.

வெள்ளிப்படையாய் இருந்து, நீரோட்டம் போல்
இந்தக் கொண்டாட்டத்தைத்தான் நான் நேசிக்கிறேன்

கானல் நீரும்
அதன் கற்பனைக்குட்டைகளும், அந்தத் தவளைகளின்
பதிவுகளும், எல்லாம் சுவர்க்கத்தின் மாயைகள்
இவற்றிலே என் வாழ்வாதாரமில்லை.

அநீதியின் முன்னே கனல் விழிகளுடன்
நீதிக்குத் தலைவணங்கி
ஒரு மனிதனாய்
வெட்கப்படத் தேவையில்லை.

ஒரு புதிய நாளுக்காக காத்திருக்கிறேன்

வறண்ட வானிலே விண்கல் போல சூரியன் உதிக்க
நாள் முழுவதும் கோணிச் சாக்குபோல்
கரடுமுரடாய் கடினமாக
வறண்ட காற்று இடைவிடாமல் இரக்கமின்றி
வருகிறது மரங்களை.

அந்த மதியவேளை இருமுகிறது ஒரு சீக்காளிபோல்
கருநிற இருளில் உதவியற்று உருள்கிறது
அந்த அந்திப்பொழுது.

இரவு முழுவதும் அந்தச் சூரியகாந்தி
காத்திருக்கிறது மறுநாளின் சூரியனுக்காக.
சூரியன் உதிக்கும்பொழுது
அந்தப் புதிய விடியலில் மலர்கிறது.

கடவுளின் கருணை

ஓ! இறைவா!

இவ்வுலகையோ என்னையோ திருப்திப்படுத்த

என்னால் இயலுமோ இயலாதோ

ஆனால் நான்

ஓ! இறைவா!

உன்னை ஒருபொழுதும் மனங்கலங்க விடமாட்டேன்.

உனது கருணையால் முள்ளும் மலராகிறது

கொட்டும் மழையில் நிழற்குடையோ பாதுகாப்போ

இன்றி நான் நின்றபொழுது

நீ வெய்யிலாக வருகிறாய்.

பருவகாலங்கள் வந்துபோகும்

செல்வது திரும்பி வருவதற்கே

ஆனால் என்னுள் இருக்கும் பருவத்தில்

நீ என்றென்றும் வசந்த காலம்.

எனக்கு நீ நிறைய அளித்திருக்கிறாய்

எனக்கு பலசமயம் ஒரேயொரு கேள்விதான்

உனக்கு, எனக்கு, நம்மிருவருக்கு

நான் என்ன செய்யக்கூடாது

என்ன செய்யவேண்டும்? உன்னை மகிழ்விக்க.

முயற்சி

எனது விழிகளைத் தாழ்த்தும் காலம் வரலாம்
ஆனால் எனது பார்வை என்றும் தாழ்வதில்லை
மலைபோல் நிமிர்ந்து மடுவைப்போல் தூய்மையாய் என்றும் இருப்பேன்.
எனது வார்த்தைகளில் அலங்காரமில்லை
நாபியிலிருந்து எழும் எனது பேச்சு,
இம்மண்ணை நான் நேசிக்கிறேன்.

மௌனத்தை ஆனந்தமாய் அனுபவித்து
கானம் இசைக்கிறேன், அதன் இனிமையில்
பல நூற்றாண்டுகளாய் நமது தேசத்தின் மதிப்பு எதிரொலிக்கிறது.
எனது விழிகளைத் தாழ்த்தும் காலம் வரலாம் ஆனால் எனது பார்வை
என்றும் தாழ்வதில்லை.

எனது ஒவ்வொரு செயலுக்குப் பின்னும்
இருக்கிறது இறைவனின் ஆசிர்வாதம்,
எப்பொழுதும் தவறு செய்யாத ஒருவன்
எதற்கும் அஞ்சுவதில்லை:
சர்ச்சைகள் உரையாடல்கள் அனைத்தும் உள்ளூக்குள்.

எனது சத்தியப்படி நடக்கிறேன்:
ஒருபொழுதும் பாதை மாறமாட்டேன் நான்.
எனது விழிகளைத் தாழ்த்தும் காலம் வரலாம்
ஆனால் எனது பார்வை என்றும் தாழ்வதில்லை.

பிரார்த்தனை

ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும், ஒவ்வொரு முறை சேரும்பொழுதும்
 அன்பான உடன்பிறப்புகள், நண்பர்கள்
 இவர்களை நான் திறந்த கைகளுடன்
 மென்மையாய் அரவணைத்து வரவேற்கிறேன்,
 எனது எளிய உறைவிடத்தின் நிலைப்படிக்கு மேலே
 பொறித்திருக்கிறேன், "சத்தியம் வரவேற்கப்படுகிறது" என்று.
 விசித்திரமான படுக்கையறை கூட்டாளியோ
 அல்லது வக்கிரமான ஆறுதலா
 நறுமணத் தோப்பின் பொய்யை விட
 நாற்றமடிக்கும் உரத்தின் மெய்யை நான் மதிக்கிறேன்
 நான் எங்கும் சத்தியத்தை காண்கிறேன்,
 என் எதிராளிகளிடம் கூட நான் அதை கவனமாய் சலித்தெடுக்கிறேன்.
 வதந்திகளையும் ஏமாற்றங்களையும் நான் உதறித்தள்ளுகிறேன்
 பொய்ச்சாட்சிகளால் வாழ்க்கை வழிதவறி விடாமல்
 எனது நடுநிலை மாறாமல் மரியாதையுடன் நடத்துகிறேன்..
 இரு வேறு முனைகளுக்கிடையே உண்மையறியும் திறன்
 இறைவன் எனக்கு கொடுத்த வரம்.
 பொதுவாகவே ஒவ்வொருவரின் உண்மையும் வேறுபடலாம்.
 எனது உண்மையிலிருந்து பிளவுபட்டு நிற்க நான் விரும்புகிறேன்
 ஏனென்றால் உண்மை எனக்கு அந்த ஆதவனை போல
 எனது வாழ்வு காயத்ரி மந்திரமாகட்டமென
 ஒவ்வொரு கணமும் பிரார்த்தித்துக் கொள்கிறேன்.

நேசம்

எனது இந்த நேசம் ஒரு திரவச் சங்கிலி போன்றது
எவ்வளவு முயன்றாலும் இதை பிணைக்கமுடியாது
யாரேனும் எனக்கு பிடிக்காத சத்தியத்தை செய்தால்
அந்த உறவிலே என்மனம் நிலைக்காது.

முன்னிரவு பெய்த உறையவைக்கும் பனித்துளி போன்ற நேசம்
பிடிபடுவதில்லை, இதை உணர மட்டுமே முடிகிறது.

சூரியக் கிரணங்கள் உள்ளங்கைக்குள் அடங்குவதில்லை
வீசுகின்ற காற்று கூண்டில் அடைபடுவதில்லை
பல வடிவமெடுக்கும் மேகம் போன்ற இந்த நேசம்
பிடிபடுவதில்லை, இதை உணர மட்டுமே முடிகிறது.

பனிப்புக்கை வந்து போகும்

சூரியன் உயரே அதன் மேல் துக்கத்துடன் தவழ்ந்து செல்லும்
அன்னம் போல நளிமமானது
எனது நேசம் வடிவமற்றது,
ஒரு முத்தாரமாக இதை கோர்க்க முடியாது.

வீண் முயற்சி

அந்த உயர்ந்த மலைகளை வெல்ல நினைத்தேன்
எனது பயணம் முடிவடைந்தது சில பாறைகளுடன்
ஒரு பூத்துக் குலுங்கும் நந்தவனத்தை உருவாக்க முனைந்தேன்
பரிசாகக் கிடைத்தது அடர்ந்த முட்புதர்.

வலுவான துறையை அந்த ஆற்று நீரில் அமைக்க விரும்பினேன்
தூரத்து நுரைகளிடம் தோற்று நின்றேன்
வெம்மையான சூரியன் என்னை விட்டு தொலைதூரத்தில்
என்னால் நிழலின் பிம்பங்களை மட்டுமே அடைய முடியும்.

நான் அந்த அம்புலியிடம் நேசம்கொள்ளச் சென்றேன்
ஆனால் அந்த பரந்துவிரிந்த வனத்திடம் தோற்றுப்போனேன்.
அந்த வலிமைமிகு சமுத்திரத்தின் ஒரு அலைக்காக ஏங்கினேன்
நீரின் ஓரத்திலே அமர்ந்திருந்தபொழுது நான் கதறியழுதேன்.

நள்ளிரவில்

நள்ளிரவில் திறக்கிறது ஒரு இதயவாயில்
அந்த சுவர்கள் மெளனத்தை எதிரொலித்தபொழுது
குயிலின் கானம் போல் வார்த்தைகள் வெடித்துச் சிதற
நாங்கள் ஊமையாக இருக்கிறோம்.

மனதின் ஆழத்தில் இரகசியங்கள் புதையுண்டு இருக்க
ஆனாலும் நீர் போல் பரவிட அவர்கள் முயன்றாலும்
ஒரு ஏக்கம் உள்ளத்தில் உள்ளதை கொட்டிவிட
நாங்களோ ஊமையாக இருக்கிறோம்
அந்த சுவர்கள் மெளனத்தை எதிரொலித்தபொழுது.

எங்களுக்கு மட்டுமே தெரியும் உள்ளே புகையும் கோபம்
பூட்டப்பட்ட கதவுக்குள் புதைந்திருக்கும் இந்த உணர்ச்சிகளை
பகிர்வதற்கு யாரேனும் தோழருண்டோ
விரக்தியடைந்த அவர்கள் மண்டையை உடைத்துக்கொள்கிறார்கள்
ஆனால் நாங்கள் ஊமையாக இருக்கிறோம்
அந்தச் சுவர்கள் மெளனத்தை எதிரொலித்தபொழுது.

அகக்கண், மூன்றாம் கண்

ஒரு காலைப்பொழுதில் திறந்தது என் அகக்கண்,
அதிலிருந்து ஒரு அக்கினி எரித்தது
என் உடலின் ஒவ்வொரு அங்கத்தையும்
என்னுள் இருக்கும் பாலைவனத்திலே நான் தேடுகிறேன்
மணம்வீசும் அந்தத் தோட்டத்தை.

நான் இன்பமும் துன்பமும் நிறைந்த மக்களைக் காண்கிறேன்
சீக்காளியையும், ஆடம்பரத்தில் திளைப்பவர்களையும் காண்கிறேன்
அனைத்து உலகியல் பொருட்களையும் துறந்த
ஒருவரது உடல் பிணிகளிலிருந்து விடுபடுகிறது.
உள்ளேயிருக்கும் நாண் அசைகின்றபொழுது
எழுகிறது நாதம்.
இதை எனது ஞானோதயமென்று
எனக்கு நானே சொல்லிக்கொண்டேன்.

முட்களை அகற்றிவிட்டு
நான் மெல்லிய மலர்ப்படுக்கையை விரித்தேன்.
இந்த வறண்ட நிலத்திலே
நான் வானவில்லை விதைத்துவிட்டேன்.
நெற்றியிலே மணிமணியாய் வழிந்த வியர்வைத்துளிகள்
என் புருவமத்தியிலே திலகமிடும்.

நாம் ஒன்றாகக் கலக்கிறோம்

கர்ஜிக்கும் கடல் அந்த விண்ணைத்
தனது கரங்களில் அள்ள முயல்கிறது
இதுதான் எனது தூண்டுகோல்,
எனது பலம், எனது இளமையின் ஆற்றல்!

சிலநேரம் கடலோசை ஒரு சங்கநாதம்
பலநேரம் அது வெற்றிமுரசு
மேகங்களை சந்திக்கும் அந்தச் சமுத்திரத்தின் எல்லையில்
நான் ஒரு குன்றை, அதன் மீதொரு கோயிலைக் காண்கிறேன்.

கரைக்கோ நிலத்துக்கோ அடிபணிவது
அந்தச் சமுத்திரத்தின் இயல்பில்லை,
நமது உள்ளங்கையில் நுரைப்பூக்களை அள்ளத் தேவையான
நெஞ்சுரத்தைச் சேர்க்கவேண்டும்
நுரை பாயுமிடத்தில் இருக்கிறது
அலைத்தோட்டங்களின் வாசம்.
நீரின் ஓரத்தில் ஒளிந்துகொள்ளும் நுரை
கடலுடன் கலந்து மடியும் ஆற்றின் அழகுரல்.
இறுதியில் நதியும் கடலும் சங்கமித்து
பிரிக்கமுடியாமல் ஒன்றாகக் கலக்கிறது.

அந்த மலை எனக்கு தலைநிமிர்ந்து நிற்க கற்றுக்கொடுத்திருக்கிறது.
அந்த சமுத்திரம் எனக்கு அலைகளைச் செய்ய கற்றுக்கொடுத்திருக்கிறது

எனது திடவடிவில் நீ வார்த்தைகளைப் பொறிக்கலாம்
அல்லது நான் திரவமாக உருகும்போது சாயத்தில் முக்கலாம்.

உணர்ச்சியென்னும் உளியை ஒரு கையிலும்

அன்பெனும் சுத்தியலை மறுகையிலும் பிடித்து
நாம் தொலைதூர எல்லைகளிலுள்ள
சுவர்களை இடித்து விண்ணின் கூரையைச் செதுக்குகிறோம்
இந்த மனிதக்கடலில் இயற்கையின் பசுமை நிறைந்த எழிலில்
நமது இல்லம் உருவெடுக்கிறது
நமது மனங்கள் விரிவடைகிறது
நாம் ஒன்றாக இந்த உலகை உருவாக்குகிறோம்.

உச்சாடனம்

கார்கால இரவு, பாலைவனத்தில்
ஒவ்வொரு துளி மணலும் பொன்னாக மின்னுகிறது.
ஒவ்வொரு கணத்தின் அழகும்
என்றென்றும் நித்தியதுடன் இயைகிறது.

ஒவ்வொரு கணமும் வந்துபோகும்
வாழ்கையின் ஓட்டத்தில் பாயும் நீர்த் திவிலைகள்
பளபளக்கிறது
காற்றாலைகள்
மலர்களின் நறுமணம்
எரியும் விளக்கு
நடக்கும் அனைத்தையும் உணர்கிறேன்
ஆனால் வந்துபோகும் இந்த வாழ்விற்கு
நிரந்தர உறைவிடமில்லை,
ஆனாலும் யாருமே இதைப்பற்றி வினவுவதில்லை.

நேற்றைய அந்திப்பொழுதில் வாழ்க்கை ஸ்தம்பித்து நின்றாலும்
கடந்துவிட்ட நொடியிலே வாழ்ந்துவிட இயலும்
வருகின்ற நொடிகளில் நம்பிக்கையெனும் தீபத்தையேற்ற முடியும்
இருளுங்கூட இந்த ஒளியை முத்தமிடும்ந்த நொடியிலே
வாழ்வின் ஓடம்கூட நிறுத்தப்படலாம்.
சில நொடிகளாவது நான் மெய்யாக வாழ்த்துவிட்டேன்
அதுவே போதுமெனக்கு.
அவ்வப்போது ஓய்வெடுத்தேன்
வாழ்க்கையென்னும் கடுமையான நடைபயணத்தில்.

ஒவ்வொரு மூச்சும் தாங்கிவருகிறது வாசத்தை

ஒவ்வொரு பேச்சிலும் முந்தைய அந்திப்பொழுதின்

நினைவுகளின் நேசம்

கட்டுப்படுத்திய கண்ணீரில்

இன்னமும் பாய்கிறது நம்பிக்கை

உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் எனது கனவுகளில்

என்றுமே வரப்போகும் புதிய விடியல்

அன்றாட இயந்திர வாழ்கையில்

வெறுமே நின்றபொழுது நான் பெற்றேன்

அழகின் புதிய கோஷத்தை.

அன்னையே, சக்தி கொடு

அன்னையே, ஆன்ம பலத்தைக் கொடு
வாழ்வளிப்பவளே நான் உன்னிடம் இறைஞ்சுகிறேன்
எனது கரங்களை குவித்து இதய பூர்வமாய் வணங்கிடும்பொழுது
தீயவற்றிலிருந்து நான் விலகியிருக்க என்னை நீ ஆசிரவதி
எனக்கு ஆன்மபலம் கொடு, எனக்கு சக்தி கொடு
உண்மையின் பாதையில் என்னை வைத்திருக்கும்
நல்ல குணத்தைக்கொடு
உனது எல்லையில்லா அன்பைப்பெற்று
உனது கருணையினால் நான் ஆசிரவதிக்கப் படவேண்டும்
இதுதான் எனது ஒரே வேண்டுகோள்.

அனைத்து பந்தங்களையும் துறந்துவிட்டேன்
பற்றின்றி இருப்பதே என் வழி
பூமாலைகளில்லை
பல்வேறு நறுமணங்களுமில்லை
ஆனாலும் உனது வழிப்பாட்டில் பல்வேறு வண்ணங்கள்
நான் பற்றின்றி இருந்தாலும் வேற்றுமையாய் உணரவில்லை
நீயளித்த அமைதியென்னும் பரிசு
எனக்கு ஆன்ம பலத்தையளிக்கிறது.

வீரர்களுக்கானது எனது வழி
எல்லையற்றது உனதன்பு
எனது வாழ்க்கையென்னும் சமுத்திரத்தில் நீதான் மெய்யுணர்வு
எனது வாழ்க்கையென்னும் சமுத்திரத்தில் நீயொரு ஓடம்
அந்தச் சமுத்திரங்கூடச் சிலநாள் வேதனையால் அழுகிறது,
ஆனாலும் நான் தீர்மானமாயிருக்கிறேன்
எனக்கு ஆன்மபலம் கொடு, எனக்கு சக்தி கொடு.

புங்காவும் தோட்டமும் ஒருநாள் காய்ந்து போகலாம்
மலர்கள் கொடியிலே வாடிவிடலாம்
தோட்டக்காரன்கூட தனது வேலையை சுருக்கிக் கொள்ளலாம்
பிறகு நீ உனது கண்ணீரை குறைகள் மீது தெளிக்கிறாய்,
பிறகு விழிகளை மூடிக்கொள்கிறாய்
கடவுளின் வடிவம்போல்
பூக்கள் மாலையானது
எனக்கு ஆன்மபலம் கொடு, எனக்கு சக்தி கொடு.

பந்தம்

இந்தக் காலிக் கித்தான் எனது ஒரே பந்தம்.

பார் இதயத்தினுள்ளே, ஒரே வெண்மை
அங்கே கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் பல முகங்கள்.

இந்த எழுதப்படாத கித்தான் மேகத்தின் முகம்
மேகம் பொழியும்பொழுது வளர்கிறது பசும்புல்,
எங்கோ விருட்சங்களாக, மலைகளாக புலப்பட்டு
காற்றின் சுவாசத்தை உணர்கிறது விழிகள்.
யாரும் அந்நியனோ வெளிநாட்டவரோ கிடையாது
மௌனத்திலும் நாம் இயற்கையை நேசிக்கிறோம்.

வண்டுகள், வண்ணத்துப் பூச்சிகள் மற்றும்
பெயர் தெரியாப் புள்ளினங்கள் இலைகளால் ஒரு குடிலைக் கட்ட
நான் இந்தக் காகிதத்தை கைகளில் எடுத்து நுகர்கிறேன்
முதல் மழையின் வாசம்.

அந்த மென்மையான வெண்பட்டுக் கித்தான்
என்னைப் போர்த்திக்கொள்கிறேன்
அவளது காணாத நிழல்களால்.

அவர்கள் சந்தையில் சந்தித்துக்கொள்ளட்டும்

இலக்கின்றி கூடும் சந்தைக் கூட்டத்தில் இருக்கிறது

எனது மதம்

எனது வாழ்வின் அழைப்பு அதன் செயல்பாடு!

சந்தையிலே இன்முகத்துடன் வருகிறான்

சந்திப்புகள் கனிந்துவர

பொழுதும் அழகாய் கழிகிறது.

'இயலும்', என்பதில் நம்பிக்கையுள்ளவன் நான்

'இயலாது' என்னும் வார்த்தையை அறியாதவன் நான்

எந்தக் கட்டிடமாவது சரிந்தால்

விரைந்து செல்கிறேன் அதைத் தாங்கிப்பிடிக்க.

மனிதனுக்குப் பின்னே மாதவன்

அவன் முன்னே இராகவன்.

என்னிடம் கண்ணனின் குழல்

சிவனின் வில்

மானுடனாய் இருப்பதற்கு நான் ஆசிரவதிக்கப்பட்டவன்.

பூமியிலே சுவர்க்கத்தைக் காண்கிறேன் நான்

இதுவே செல்வத்தின் மீதான எனதுரிமை.

கட்டுக்கடங்காக் கூட்டம் கலைந்து செல்லட்டும்

சந்தையிலே சகோதரர்போல் சந்தித்துக்கொள்ளட்டும்.

இரகசியம்

இரவின் நிழற்போர்வையைப்
போர்த்தி நிற்கும் அம்மரங்கள்;
அதன் மீது எனது பார்வையை பதிக்க
நான் விரும்பவில்லை.
சூரிய வெளிச்சத்திலே நிற்கும்
மரங்களையே நான் காண விழைகிறேன்.
மத்தியான வெய்யிலின் ஒளியைப்பிடித்து
மலருகின்ற மலர்கள், புள்ளினங்களின் வாசத்துடன்
எனது விழிகள் பிரகாசிக்கிறது.

காலை மரங்களின் அப்பாவித்தனம்
மதிய மரங்களின் துள்ளும் இளமை
மாலை மரங்களின் விவேகம் -
என்னுடைய ஒவ்வொரு நாளத்திலும் இறுத்திக்கொள்ள ஏங்குகிறேன்.
விருட்சங்கள்: எனது ஆன்மாவின் உதவியாளர்கள்
ஒரு மதிய சுவாசத்தின்
வெதுவெதுப்பான நிழலிலே உறங்க,
எனது நிழல் தானே அதைச் சுற்றிக்கொள்ளுகிறது
தென்றலின் மென்மையான காணிக்கை
மழையின் கண்ணீர்துளிகளைப் பிடிக்கிறது.
விருட்சங்கள்: எனது இருப்பிற்கான பிரதிபலிப்பு,
எனது தன்மை, எனது இரகசியம்.

ரமேஷ் பாரேக்

இந்தப் பெளர்ணமித் திருவிழாவில் அனைவரும் கொணர்ந்தனர்
சிலர் கனவுகளுடன், சிலர் இரவின் வெற்று இருளுடன்.
விண்ணிலேயெழுந்த நிறைமதி, இருளின்
கருமையையும் விழிகளையும் நிறைகிறது
ரமேஷின்றி எனது இவ்வாழ்வு வீணாய் செல்கிறது.
ஒரு காலத்திலே நண்பனாம் காலம் இப்பொழுது பரம எதிரி,
கண்ணீர் மௌனமாய் தடைபடுகிறது.

ரமேஷ் எழுதிய கவிதைளுக்கு நான்
அந்த நட்சத்திரங்களை பெயராய் சூட்டுகிறேன்
அம்ரேலியில் சந்துகளின் நினைவாய், அந்த கவிக்கிராமம்
நாங்கள் வடுக்களை வாங்கிய அந்தக்காலம்.
கண்ணாடிவழியே எனது காலிக்கண்களுடன் ரமேஷைப் போன்று பார்க்கிறேன்
வார்த்தைகள் தானகவே வடித்துக்கொள்கிறது, அவை கவிதையாகிறது.
அவனைப் போன்றே இன்னும் சட்டத்திற்குள்
அவனது பார்வை என்னில் நிலைத்திருக்கிறது.

இலக்கை நோக்கி

இலக்கை நோக்கி விழிகளை வைத்து
மெய் மறந்து
ஒடிக்குதித்து
சிலநேரங்களில்
நடு நடுங்கி
இரத்தம் சிதறிய தெருவில்
அடியெடுத்து வைத்து
கருஞ் சிவப்பு
கால்தடங்களைக் கண்டு
கண்ணீர் மல்கப் புன்னகைத்து
எனது முன்னோடிகளிடமிருந்து
இரத்தம் சிந்தி,
சூரியக்கதிர்கள் பிரதிபலித்தது.
அந்தப் பிரகாசமான சூரியக் கதிர்கள்
என்னுடைய புன்னகையை சிவக்கவைத்தது
மூடுபனி மங்க
அந்நேரம் எனது சுயஉணர்வு
காணாமற் போகும்
இலக்கு மிக அருகாய்த் தெரிந்தது
எனது அசைவுகளும் திடுமென விரைந்தது.

வந்தே மாதரம்

தோற்கடிக்கப்படாத நமது அடையாளம்...

1857களின் ஒளிவெள்ளத்தின் நினைவகம்,

சத்தியத்திற்கும் அதன் படைப்புகளுக்கும்

உதிரத்தின் பிரதிஷ்டை

ஒரு நிரந்தர சுடர்.

வந்தே மாதரம் ...

இது வெறும் வார்த்தையில்லை,

இது நமது உச்சாடனம்,

சுதந்திரத்தின் துடிப்பு, ஆற்றல்

இதுவே வளர்ச்சியின் ராஜ அணிவகுப்பு,

ஒரு உறுதிமொழி, நமது தேசத்தின் வாழ்க்கைப் பாதை

அவளது மக்களின் காலை மூச்சு

அறிவொளி நனவிற்கான அவர்களது வேண்டுகோள்

வந்தே மாதரம் ...

நேசம் வினோதமானது

வெள்ளியெழும்பொழுது

சமுத்திரம் துள்ளதோ?

ஆதவன் எழும்போது

சூரியகாந்தி புன்னகைக்காதா?

பயணத்தின் இறுதியில் அந்த வலுவான ஆறு

எப்பொழுதாவது கடலை சந்திக்க மறுத்ததா?

மலர் மலரும்பொழுது

ரீங்காரமிடும் தேனீ எப்பொழுதாவது மெளனித்ததுண்டா?

ஆலய மணியடிக்கும்பொழுது

ஆலயக்கதவுகள் மூடுவதுண்டா?

கூடத்தில் விளக்குகள் ஏற்றியபொழுது

அந்தக் கோயில் பிரகாசிக்காதா?

இந்த அருமையான மெய்யன்பு

மிகவும் கடினம், வினோதம் - அது ஏனப்படியிருக்க வேண்டும்?

அதிசய விடியல்

தோல்வியென்னும் இருண்ட இரவு மங்கியது

வெற்றியின் விடியல் எழுந்தது.

நாம் கொண்டாடுகிறோம் இந்த விடியலை

ஒரு ஒளிமயமான மறுநாள்

இருளென்னும் பெருஞ்சுவர் உடைப்பட்டது

புதிய கம்பீர விடியல் எழுந்துவிட்டது.

உடைந்தது இருளென்னும் பெருஞ்சுவர்.

ஒரு ஒளிமயமான நாளில்

வீரமான புதிய விடியல் எழுந்தது.

நாம் இப்பொழுது சபதமேற்போம்

விரைவான வீரமிகு இரதத்தின் மீதேறி

அனைவரையும் தன்னுள்ளே கொண்டு

நமது சுயநலத்தைப் புறந்தள்ளி

மலரும் மணமும் சேர்ந்தே சந்தோஷித்தது

ஒரு கம்பீர விடியல் வந்தது.

துயரத்தையும் துன்பத்தையும் பற்றிய கதைகளில்லை

புலம்பலில்லை கொடுமையும் இனியில்லை

வெகுதூரம் சென்றுவிட்டது புயல்

பறந்து விரிந்த வானத்திலே

முட்களைப்போன்ற கூக்குரல்கள் ஒழிந்தது

மின்னும் நம்பிக்கை பிறந்து விடுதலையளித்தது

ஒரு கம்பீர விடியல்; மகிழ்ச்சிக்கான நேரமிது.

அட்டையிலே வைராக்கியம் செவ்வாயின் வீட்டில்

ஒவ்வொரு அணுவிலும் கனவுகளின் வாசம்

மனச்சோர்வுக்கு இடமின்றி

நாங்கள் எங்கள் இதயத்தில் இருக்கும்
இராமனின் மீது நம்பிக்கை வைக்கிறோம்.
ஒரு கம்பீர விடியல், சுதந்திரத்திற்கான நேரமிது.

கோபம் பாயட்டும்

வேதனை ஓடட்டும்
கண்ணீர்த்துளிகள் வழியட்டும்
மலர்கள் வீழ்ந்தால் அது அங்கே கிடக்கட்டும்
அது அழிந்து தூசியிலே மறைந்து போகட்டும்
வேதனை ஓடட்டும், கண்ணீர்த்துளிகள் வழியட்டும்

வழிந்தோடும் அந்தக்கணம், நம்பிக்கை மெல்ல நகைக்கிறது
இனம்புரியாத இதயபூர்வ உணர்ச்சிக்கு.
எனது விழிகளென்னும் எரியிலே அன்னங்கள் நீந்தும்
கண்ணீர்த்துளிகள் வழியட்டும்.

கனவுகள் மூழ்கடிக்கப்பட்டது
காரணமின்றி நீருக்கடியில்
விழியின் ஜன்னலோரத்தே அமர்ந்திருக்கும் கண்ணீர்த்துளிகள்
பறவைகளை போன்று கவனிக்கட்டும்
வேதனை ஓடட்டும், வேதனை ஓடட்டும், கண்ணீர்த்துளிகள் வழியட்டும்.

இன்ப துன்பத்தின் இந்தக் கனவுகள்
தொலைதூர நிலத்தின் கானல் நீர்
நிறைந்த இதயத்துடன் மேகங்கள் பொழியும்பொழுது
என்னை நான் இலைகளின் நிழலில் போர்த்திக்கொள்கிறேன்
வேதனை பாய்ந்து ஓடட்டும், கண்ணீர்த்துளிகள் வழியட்டும்.

சொற்கள்

எனது சொற்கள் பாறைகளைப்போன்று வலுவானது
எனது வார்த்தைகள் ஓடையில்
கூழாங்கல் போல் உருண்டோடும்
கற்களும் நீரும்
ஒன்றாயிருக்கும்பொழுது மட்டுமே அவை பேசும்.
நீயும் நானும் நன்றாகப் பிணைகிறோம்
ஆனாலும் நாம் நட்பில் வெவ்வேறு
நம்மை ஒன்றாக கரையேற்ற
காத்திருக்கிறது முடிவில்லாக் கரை,
நானோ கதைகளின் அரசன்
நீயோ கட்டுக்கதைகளின் அரசி
ஒரு நதி, இருகரைகள்
ஒரு புறம் உனது மறுபுறம் எனது
காலம் நிற்காமல் செல்கிறது நாடோடியாய்
அவளுக்கு நமது சோகக்கதைகள் தெரிந்தாலும்
ஏதோ அறியாத புதியவளைப்போல் இருக்கிறாள்.

அந்தப் பருவகாலம் காலவரையற்றது

காலவரையற்றது பருவநிலை

ஒவ்வொரு நாளின், மணித்துளியின் கூட்டங்களும் கூடுகிறது

அதிக எண்ணிக்கையில், அந்தப் படப்பிடிப்பாளர்கள்

எனது கண்கள் தொடர் வெளிச்சக்கீற்றுகளால் கூசச் செய்கின்றனர்

ஒலிப்பெருக்கியில் என் குரல் அதிகரிக்கிறது

நான் படைத்தவனின் கருணையினை நினைத்து வியக்கிறேன்.

நான் கவலையின்றி இருப்பதை ஒரு போதும் நிறுத்தியதில்லை

எந்த ஊற்றிலிருந்து இந்தச் சொற்கள்

ஒடை போல் சீறிப் பாய்கிறது?

சில நேரங்களில் அநீதியின் முன்

எனது குரல் ஒங்குகிறது

மற்ற சமயத்திலே ஒரு ஆறுபோல்

அமைதியாய்ப் பாய்கிறது,

சில நேரம் வார்த்தைகளை வருகிறது வசந்தகால மலர்களைப் போல

தங்களைப் பொருளினால் போர்த்திக் கொள்ள,

சரளமாக ஒரு வண்டி வார்த்தைகள் நகர்ந்துகொண்டேயிருக்க

அவற்றின் பயணத்தை நான் பிரமிப்புடன் வெறிக்கிறேன்.

பல்வேறு வார்த்தைகளிடையே நான்

எனக்காகத் தனிமையை காத்து

அமைதிப்படுத்தும் மெளனத்தின கருவிலே நுழைந்து

தனிமையிலே பழங்காலப்

பருவகாலங்களின் வள்ளன்மையை அனுபவிக்கிறேன்.

கனவின் வித்துகள்

நான் கல்லைக் கல்லென்றழைக்க
நீரை நீரெனக் கூறிட அஞ்சியதில்லை
உள்ளதை உள்ளபடி கூறும் மனிதன் நான்.
நான் அந்த அற்புத ஆகாயத்தைக் கண்டு
அதிலுள்ள வானவில்லால் வசீகரிக்கப்பட்டேன்.
ஆனால் எனது இல்லமோ வானவில்லின் மீதல்ல,
கற்களால் கட்டப்பட்டது.

எனது கனவுகள்
அந்த வானவில்லின் வர்ணங்களால் ஆனவை
இக்கனவுகள் காதல் நிறைந்ததல்ல
வாழ்க்கை முழுதும் சேகரித்த
தவத்தின் விளைவு.

உனக்கும் கனவுகளிருக்கலாம், இல்லாமலும் இருக்கலாம்
ஆனால் இந்தக் கனவுகளின் வித்துக்களை
எனது நிலத்திலே நான் விதைத்த
பிறகு வியர்வையால் நீருற்றிக் காத்திருக்கிறேன்
அவற்றின் துளிர் ஒரு ஆலம்சமாய் தழைத்தோங்கும்;
பிறகு அரக்கனின் கை போலப்
பரவிடும் கிளைகள்.
பறவைகள் கூடுகட்டி
விண்ணையடைய ஆரம்பிக்க
அவற்றின் குரல்வளைகளைப் போன்று ஆறுகள் பெருகியோட
அவற்றின் அலைபாயும் சுவரங்களில்
எழுமந்த தெய்வீக கானம்.

ஒன்றாகச் சிந்தியுங்கள்

ஒன்றாகச் சிந்திப்போம்

இருளின் கருப்பையில் பிறந்த அந்த விடியவிடம் நான் கூறுகிறேன்.

வா, என் அருகில் வந்து அமரென்று

உன் மீதான நேசம் பெங்கி வழிகிறது

உனது பிறப்பு எனக்குள்ளே ஒரு முறுவலை வரவழைக்கிறது

நம்பிடையே யார் தந்தை, யார் குழந்தையென்று

எனக்குத் தெரியாது.

ஆனால் இதுதான் எனக்குத் தெரியும்

கூரிய முட்கள் ஏற்படுத்திய வேதனையை புறந்தள்ளி

நாம் மணம்பரப்பும் மலர்களைப் போல வளர்கிறோம்.

பகலின் கிளையில் மலர்கின்றது பூக்கள்

புள்ளினங்களின் கூச்சலுங்கூட பறப்புகிறது மணத்தை.

மலரின் மணம்போல் அவற்றின் கீச்சொலிகளும் பறப்புகிறது மணத்தை

வாசம், ஒலி. அசைவு, உருவமின்றி இருக்கும்

அவற்றின் ஒற்றுமை, அவற்றின் போக்கு, அவற்றின் அசைவு

எனது தியானத்தின் நோக்கப்பள்ளி.

வா, நீயும் நானும் ஒன்றாக

இந்த சிந்தனை என்னும் வரத்துடன் பாடுபடுவோம்.

நமது இதயங்களை நிறைக்கும் வாழ்க்கையை வாழ்ந்திட.

கடல் - துடுப்புக்காரன்

இதயம் நிறைய உத்வேகத்துடனும்
முழு உயிப்புடனிருக்கும்
இவைதான் நமது வாழ்வை வழிநடத்தும் துடுப்புகள்.
ஆகயத்து விண்மீன்களும் அந்த நிலவும்
நமது வழிகாட்டிகள்.
விண்ணிலுள்ள அந்தப் பழமையான ஆசான்கள்
நமது வழிகாட்டிகள்.

இந்தச் சமுத்திரம் பிளவுபட்டுவிட்டது
நமது தேசங்களும் பிளவுபட்டுவிட்டது
விண்ணிலுள்ள தீர்கதரிசிகளுக்கு
தெரிந்தது என்ன?
இந்தச் சமுத்திரம் சுவர்களை அறியாதோ?
எது இந்துஸ்தானம்? எது பாகிஸ்தான்?
பிளவுபட்ட எல்லையைத் தாண்டுவது
இதுதான் ஒவ்வொரு நாளின் தண்டனை.

யாராவது கடக்கட்டும் அல்லது கடக்காமல் போகட்டும்
விடுவிப்பவர் வரலாம், அப்படியொருவர் வராமலுமிருக்கலாம்
ஆனால் இதயத்தின் மத்தியில் தேசபக்தி
ஒரு தீயைப் போன்று அந்தச் சமுத்திரத்தை சுட்டெரிக்கிறது.

தீர்மானி

நெருப்பைப் பொழியும் சூரியன் உதிக்கும் அந்த நாட்களிலே
சுட்டெரிக்கும் வெயிலில் நான் எரிகிறேன்
அந்த தீயைப் பொழியும் விண்ணில்.
குளுமையான கலத்தைத் தேடுகிறேன்
கதிரம்புகளைக் கீழிறக்கி
நிழல் மற்றும் நிழற்பிம்பங்களை
ஆழத் துளைத்து விட.
ஒரு வண்டி வாய்புகளுடன்
மிகுந்த தீர்மானத்தைக் கண்டுகொண்டேன்.

தீர்மானத்தின் ஒளி
தீர்மானத்தின் சக்தி
தீர்மானத்தின் பாடல்
தீர்மானத்தின் துணையுடன்
பசுக் கூட்டங்கள் எழுப்பும்
தூசு போல் எழும் அந்தி
இன்று இங்கே மின்னுகிறது.
ஒரு அறிவாளிக்கு வெறுமைக்கும்
செல்வந்தனின் வளமைக்கும்
இந்தத் தலை வணங்காது
ஏனென்றால் உதவாக்கரைத்தனம்
எனது உதிரத்திலில்லை.

நினைவு

மங்கிய ஒளி போல இந்த நினைவு ...

சென்றுவிட்டது இருளைப் பருக

பயங்கர இருள்

அனைத்தையும் சூழும் இருள்.

ஒரு இலை உதிர்கிறது மரத்திலிருந்து

நினைவுகள் வீழ்வதைப் போல் ...

நினைவிழப்பு...அதன் பொருளென்ன?

அந்தக் காலியிடங்களை நிறப்புவது எப்படி?

நினைவென்னும் கேணியில் எவ்வளவுதான் சேகரிக்க முடியும்?

சமுத்திரத்தில் நினைவலைகள் எழுகிறது

நினைவுகள் ஒரு வேனிற்கால மதியம்

நகமின்றி ஆனாலும் புள்ளினத்தின் கூர் நகத்துடன்

அதன் சிறகுகளை அறுத்து அணைக்கிறது

நினைவென்னும் விளக்கை

நினைவு கூறுவதை தள்ளிவிடமுடியாது

அதனால் உடைத்துவிடு அதன் கண்களை.

இந்த உதடுகளைத் தைக்க முடியாவிட்டாலும்

அதன் நாவை அறுத்துவிடு

இருளில் சிக்கி மயங்குகிறது நினைவு.

ஓ, நினைவுகளால் என் தொண்டை அடைக்கிறது

எனது வாழ்வு கலைந்துபோனது.

நினைவிற்கு பல நிறங்களும், வடிவுகளும்

இது நிழலும் வெயிலும்,

நினைவு வீழ்வதில்லை, தடுமாறுவதில்லை
நினைவிற்குப் புனிதமில்லை.
நினைவிற்கு ஏது சூரியோதயம்?
நினைவிற்கு ஏது அஸ்தமனம்?
நினைவிற்கு ஏது மறைவு?
நாம் ஏன் நினைவிற்கு அடிபணிய வேண்டும்?
அதற்கு ஒரு போர்வையுமில்லை
தலைக்கு மேல கூரையுமில்லை
ஓடை போல் ஓடுகிறது நினைவு
அந்த ஓடையிலே மிதக்கிறது வாழ்கை.

இந்துவின் மந்திரம்

ஒரு இந்துவாயிருக்க இந்த மந்திரத்தை தொடரு
இந்த ஒற்றைவரி மந்திரத்தை திரும்பக் கூறு
இந்து, இந்து ஒரு கீதம்
இந்த மந்திரமொரு முத்து
இருளிலே ஒரு ஒளிவட்டம்
பரந்து விரிந்த உலகில்
நாம் ஒளியைப் பரப்புவோம்.
உயர்வு தாழ்வை வகுக்கும் வித்தியாசமில்லை
நமதுடலுடன் கரைந்து
நமது மக்களுக்கு ஒரு புன்னகையுடன்
முயற்சி பற்றிய கானங்களைப்பாடி
இதயக்கோயில்களை உருவாக்கிக்றோம்.
நாம் ஒளியைப் பரப்புவோம்
யாருமே விரோதியில்லை: அனைவரும் நண்பர்களே
இதுவே நமது நடத்தை.
வாக்குவாதங்களைத் தவிர்த்து
புதிய உரையாடலை உருவாக்குவோம்.
நாம் ஒளியைப் பரப்புவோம்.
உணவும் உடையும்
மேன்மைகளும் வள்ளன்மையும்
சுலபமாய்க் கிடைக்கும் இங்கே
இந்தப் பூமி மிகவும் பசுமையாய்
விண்மீன்கள் நிறைந்த வானம் இனிமையாய்
ஒற்றுமை, சமத்துவம் மற்றும் பாசம்
இவற்றை போற்றிப் பாதுகாப்போம்
நாம் ஒளியை இங்கே பரப்புவோம்.

பதினொன்றாம் திசை

பயமறியா மனதுடன்

ஒருஇசையுடன் கூடிய கானம்

ஒரு நல்ல நேசத்தில் கட்டுண்ட ஆன்மா

ஒரு தீர்கதரிசனப் புன்னகை

மெய்மறந்த காற்று

நீர் ஓடுகிறது தடையின்றி

வானம் வாசத்தை சுவாசிக்கிறது

ஒவ்வொரு கணமும் புனிதம்! அக்கினியால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டது.

பூமி கொண்டுவருகிறது நேசத்தையும் வாசத்தையும்.

எனது தோழரான என்னுள் வசிக்கும் இறைவன்

ஒவ்வொரு நாளும்,

எதிர்காலமோ கடந்தகாலமோ இன்றி

நிகழ்காலத்தில் மட்டுமே குறித்து

எந்த வழியுமில்லை, பயிற்சியுமில்லை

அமைதியாயிருக்கும் மௌனம் தள்ளாடுகிறது.

அக்கணத்தில் பத்து திசைகளுக்கப்பால்

அந்தப் பதினொன்றாம் திசையிலிருந்து வருகிறது இசையொலி,

கவிஞர் உயர்திரு. நரேந்திர மோடி

உயர்திரு. நரேந்திர மோடி அவர்கள் நமது பாரத தேசத்தின் பிரதம மந்திரி ஆவார். குஜராத்திலுள்ள வாட்நகர் என்னும் சிற்றூரில் 17, செப்டம்பர்த் திங்கள், 1950 ஆண்டு பிறந்தவர். இவர் 2007ல் இந்தியா டூடே என்னும் நாளிதழால் நடத்தப்பட்ட ஆய்வில் மிகச்சிறந்த முதல்வராக அறியப்பட்டார். சி.என்.என் - ஐபிஎன் செய்தி வலைத்தளத்தால் 2016 வருடத்தை தலை சிறந்த இந்தியர் என்ற விருது வழங்கி கௌரவிக்கப்பட்டார். இவர் பாரதிய ஜனதா கட்சியைச் சேர்ந்தவர். இவர் குஜராத்தின் முதல்வராக இருந்த பொழுது எ ஜர்னி, போயம்ஸ் பை நரேந்திர மோடி (2014) என்னும் கவிதைத்தொகுப்பு ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்துள்ளது. புளும்பெர்க் வார இதழ் 2014ல் இவரை உலகிலேயே 13வது தலைசிறந்த மனிதர் என்று பட்டியலிட்டது. 2016ல் லண்டனிலுள்ள மாடம் டசாட் அருங்காட்சியகத்தில் இவரது மெழுகுச் சிலை நிறுவப்பட்டது. இது மட்டுமன்றி சர்வதேச அளவில் பல உயரிய விருதுகளையும் பெற்றுள்ளார். இவர் 'ஜ்யோதி புன்ஜ் (2010), சாக்ஷி பாவ் (2015), அபோட் அஃப் லவ் (2014) ஆகிய கவிதைத் தொகுப்புகளையும், வொர்க் எதிக்ஸ், எக்சாம் வாரியர்ஸ், டிவைன் இந்தியா, ஆபத் கால் மே குஜராத், போன்ற கட்டுரைத் தொகுப்புகளையும் குஜராத்தி, இந்தி மற்றும் ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்டுள்ளார்.

மொழிபெயர்ப்பாளரைப் பற்றி

முனைவர். பாரதி சீனிவாசன் சாஸ்த்ரா நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆங்கிலத் துறையில் உதவிப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றி வருகிறார். இவர் ஒரு கவிஞர், விமர்சகர் மற்றும் மொழிபெயர்ப்பாளர். இவர் எழுத்தாளர் சுந்தர் ராஜனின் எடேர்னல் ஆர்ட் மற்றும் ஸ்பைஸ் ஆஃப் லைப் ஆகிய சிறுகதைத் தொகுப்புகளை நித்தியக் கலை மற்றும் வாழ்வின் சாரங்கள் ஆகிய தலைப்புகளிலும், எழுத்தாளர் ஜெயந்தி எம் தலாலின் ஆர்ட்ஸ் ஆஃப் இன்னசன்ஸ் என்ற புதினத்தை அறிந்தும் அறியாமலும் என்ற தலைப்பிலும், கே. வி. டொமினிக்கின் விங்கிடு ரீசன்ஸ் என்ற கவிதைத் தொகுப்பினை ஞானச் சிறகுகள் என்ற தலைப்பிலும், ஜோர்டானியக் கவிஞரான நிசார் சர்தாவியின் மை ஷாடோ என்ற கவிதைத் தொகுப்பினை என் நிழல் என்ற தலைப்பிலும், கவிஞர். சங்கீதா குப்தாவின் சாங் ஆஃப் சயிலன்ஸ் என்ற கவிதைத் தொகுப்பினை மௌனத்தின் கீதம் என்ற தலைப்பிலும் மொழிபெயர்த்துள்ளார். இவரது கவிதைகள் போயட்டிக் ப்ரிசம் என்ற சர்வதேச பன்மொழிக் கவிதைத்தொகுப்பில் ஆங்கிலம், தமிழ், நேபாளம் மற்றும் ஸ்பானிஷ் மொழிகளிலும் வெளிவந்துள்ளது. மேலும் இவரது மொழிபெயர்ப்பில் பல ஆங்கிலமொழிக் கவிஞர்களின் கவிதைகள் பல்வேறு இதழ்களில் வெளிவந்துள்ளது.